

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

18 iunie 2026 *

„Trimitere preliminară – Protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal – Regulamentul (UE) 2016/679 – Articolul 5 alineatul (1) litera (e) – Limitări legate de stocare – Articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (e) – Legalitatea prelucrării datelor menționate referitoare la un contract de muncă în cadrul unei proceduri judiciare – Articolul 17 alineatul (3) litera (e) – Inexistența unei obligații de a proceda la ștergerea acelorași date în cazul unei prelucrări necesare pentru constatarea, exercitarea sau apărarea unui drept în instanță – Date colectate de angajator în vederea dovedirii unei abateri grave a angajatului de la obligațiile sale – Utilizarea de probe obținute în mod nelegal”

În cauza C-484/24,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Landesarbeitsgericht Niedersachsen (Tribunalul Superior pentru Litigii de Muncă din Saxonia Inferioară, Germania), prin decizia din 8 mai 2024, primită de Curte la 10 iulie 2024, în procedura

NTH Haustechnik GmbH

împotriva

EM

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din doamna M. L. Arastey Sahún, președintă de cameră, și domnii J. Passer, E. Regan (raportor), D. Gratsias și B. Smulders, judecători,

avocat general: domnul D. Spielmann,

grefier: domnul G. Chiapponi, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 2 iulie 2025,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru guvernul german, de J. Möller și P.-L. Krüger, în calitate de agenți;
- pentru guvernul maghiar, de M. Z. Fehér, K. Szíjjártó și Zs. Biró-Tóth, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: germana.

- pentru guvernul finlandez, de A. Laine și H. Leppo, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de A. Bouchagiar, F. Erlbacher și H. Kranenborg, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 16 octombrie 2025,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 5, 6, 9, 13 și 17 din Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO 2016, L 119, p. 1, denumit în continuare „RGPD”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între NTH Haustechnik GmbH (denumită în continuare „NTH”), pe de o parte, și fosta sa angajată EM, pe de altă parte, în legătură cu repararea prejudiciului pe care această societate l-ar fi suferit din cauza revânzării online neautorizate a unor bunuri care îi aparțineau.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Considerentele (1), (2), (4), (7), (10), (20), (39) și (41) ale RGPD au următorul cuprins:
 - „(1) Protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal este un drept fundamental. Articolul 8 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene („carta”) și articolul 16 alineatul (1) [TFUE] prevăd dreptul oricărei persoane la protecția datelor cu caracter personal care o privesc.
 - (2) Principiile și normele referitoare la protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor lor cu caracter personal ar trebui, indiferent de cetățenia sau de locul de reședință al persoanelor fizice, să respecte drepturile și libertățile fundamentale ale acestora, în special dreptul la protecția datelor cu caracter personal. Prezentul regulament urmărește să contribuie la realizarea unui spațiu de libertate, securitate și justiție și a unei uniuni economice, la progresul economic și social, la consolidarea și convergența economiilor în cadrul pieței interne și la bunăstarea persoanelor fizice.
- [...]
- (4) Prelucrarea datelor cu caracter personal ar trebui să fie în serviciul cetățenilor. Dreptul la protecția datelor cu caracter personal nu este un drept absolut; acesta trebuie luat în considerare în raport cu funcția pe care o îndeplinește în societate și echilibrat cu alte drepturi fundamentale, în conformitate cu principiul proporționalității. Prezentul regulament respectă toate drepturile fundamentale și libertățile și principiile recunoscute în

cartă astfel cum sunt consacrate în tratate, în special respectarea vieții private și de familie, a reședinței și a comunicațiilor, a protecției datelor cu caracter personal, a libertății de gândire, de conștiință și de religie, a libertății de exprimare și de informare, a libertății de a desfășura o activitate comercială, dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil, precum și diversitatea culturală, religioasă și lingvistică.

[...]

- (7) Aceste evoluții impun un cadru solid și mai coerent în materie de protecție a datelor în Uniune[a Europeană], însoțit de o aplicare riguroasă a normelor, luând în considerare importanța creării unui climat de încredere care va permite economiei digitale să se dezvolte pe piața internă. Persoanele fizice ar trebui să aibă control asupra propriilor date cu caracter personal, iar securitatea juridică și practică pentru persoane fizice, operatori economici și autorități publice ar trebui să fie consolidată.

[...]

- (10) Pentru a se asigura un nivel consecvent și ridicat de protecție a persoanelor fizice și pentru a se îndepărta obstacolele din calea circulației datelor cu caracter personal în cadrul Uniunii, nivelul protecției drepturilor și libertăților persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea unor astfel de date ar trebui să fie echivalent în toate statele membre. Aplicarea consecventă și omogenă a normelor în materie de protecție a drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal ar trebui să fie asigurată în întreaga Uniune. În ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal în vederea respectării unei obligații legale, a îndeplinirii unei sarcini care servește unui interes public sau care rezultă din exercitarea autorității publice cu care este investit operatorul, statelor membre ar trebui să li se permită să mențină sau să introducă dispoziții de drept intern care să clarifice într-o mai mare măsură aplicarea normelor prezentului regulament. În coroborare cu legislația generală și orizontală privind protecția datelor, prin care este pusă în aplicare Directiva 95/46/CE [a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO 1995, L 281, p. 31, Ediție specială, 13/vol. 17, p. 10)], statele membre au mai multe legi sectoriale specifice în domenii care necesită dispoziții mai precise. Prezentul regulament oferă, de asemenea, statelor membre o marjă de manevră în specificarea normelor sale, inclusiv în ceea ce privește prelucrarea categoriilor speciale de date cu caracter personal [...]. În acest sens, prezentul regulament nu exclude dreptul statelor membre care stabilește circumstanțele aferente unor situații de prelucrare specifice, inclusiv stabilirea cu o mai mare precizie a condițiilor în care prelucrarea datelor cu caracter personal este legală.

[...]

- (20) Deși prezentul regulament se aplică, *inter alia*, activităților instanțelor și ale altor autorități judiciare, dreptul Uniunii sau al statelor membre ar putea să precizeze operațiunile și procedurile de prelucrare în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instanțe și alte autorități judiciare. Prelucrarea datelor cu caracter personal nu ar trebui să fie de competența autorităților de supraveghere în cazul în care instanțele își exercită atribuțiile judiciare, în scopul garantării independenței sistemului judiciar în îndeplinirea sarcinilor sale judiciare, inclusiv în luarea deciziilor. Supravegherea unor astfel de operațiuni de prelucrare a datelor ar trebui să poată fi încredințată unor organisme

specifice din cadrul sistemului judiciar al statului membru, care ar trebui să asigure în special respectarea normelor prevăzute de prezentul regulament, să sensibilizeze membrii sistemului judiciar cu privire la obligațiile care le revin în temeiul prezentului regulament și să trateze plângerile în legătură cu astfel de operațiuni de prelucrare a datelor.

[...]

- (39) Orice prelucrare de date cu caracter personal ar trebui să fie legală și echitabilă. Ar trebui să fie transparent pentru persoanele fizice că sunt colectate, utilizate, consultate sau prelucrate în alt mod datele cu caracter personal care le privesc și în ce măsură datele cu caracter personal sunt sau vor fi prelucrate. Principiul transparenței prevede că orice informații și comunicări referitoare la prelucrarea respectivelor date cu caracter personal sunt ușor accesibile și ușor de înțeles și că se utilizează un limbaj simplu și clar. Acest principiu se referă în special la informarea persoanelor vizate privind identitatea operatorului și scopurile prelucrării, precum și la oferirea de informații suplimentare, pentru a asigura o prelucrare echitabilă și transparentă în ceea ce privește persoanele fizice vizate și dreptul acestora de a li se confirma și comunica datele cu caracter personal care le privesc care sunt prelucrate. Persoanele fizice ar trebui informate cu privire la riscurile, normele, garanțiile și drepturile în materie de prelucrare a datelor cu caracter personal și cu privire la modul în care să își exercite drepturile în legătură cu prelucrarea. În special, scopurile specifice în care datele cu caracter personal sunt prelucrate ar trebui să fie explicite și legitime și să fie determinate la momentul colectării datelor respective. Datele cu caracter personal ar trebui să fie adecvate, relevante și limitate la ceea ce este necesar pentru scopurile în care sunt prelucrate. Aceasta necesită, în special, asigurarea faptului că perioada pentru care datele cu caracter personal sunt stocate este limitată strict la minimum. Datele cu caracter personal ar trebui prelucrate doar dacă scopul prelucrării nu poate fi îndeplinit în mod rezonabil prin alte mijloace. [...]

[...]

- (41) Ori de câte ori prezentul regulament face trimitere la un temei juridic sau la o măsură legislativă, aceasta nu necesită neapărat un act legislativ adoptat de către un parlament, fără a aduce atingere cerințelor care decurg din ordinea constituțională a statului membru în cauză. Cu toate acestea, un astfel de temei juridic sau o astfel de măsură legislativă ar trebui să fie clară și precisă, iar aplicarea acesteia ar trebui să fie previzibilă pentru persoanele vizate de aceasta, în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene [...] și a Curții Europene a Drepturilor Omului.”

4 Articolul 1 din RGPD, intitulat „Obiect și obiective”, prevede:

„(1) Prezentul regulament stabilește normele referitoare la protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal, precum și normele referitoare la libera circulație a datelor cu caracter personal.

(2) Prezentul regulament asigură protecția drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor fizice și în special a dreptului acestora la protecția datelor cu caracter personal.

(3) Libera circulație a datelor cu caracter personal în interiorul Uniunii nu poate fi restricționată sau interzisă din motive legate de protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal.”

5 Articolul 2 din RGPD, intitulat „Domeniul de aplicare material”, prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) Prezentul regulament se aplică prelucrării datelor cu caracter personal, efectuată total sau parțial prin mijloace automatizate, precum și prelucrării prin alte mijloace decât cele automatizate a datelor cu caracter personal care fac parte dintr-un sistem de evidență a datelor sau care sunt destinate să facă parte dintr-un sistem de evidență a datelor.

(2) Prezentul regulament nu se aplică prelucrării datelor cu caracter personal:

- (a) în cadrul unei activități care nu intră sub incidența dreptului Uniunii;
- (b) de către statele membre atunci când desfășoară activități care intră sub incidența capitolului 2 al titlului V din Tratatul UE;
- (c) de către o persoană fizică în cadrul unei activități exclusiv personale sau domestice;
- (d) de către autoritățile competente în scopul prevenirii, investigării, depistării sau urmăririi penale a infracțiunilor, sau al executării sancțiunilor penale, inclusiv al protejării împotriva amenințărilor la adresa siguranței publice și al prevenirii acestora.”

6 Articolul 4 din RGPD, intitulat „Definiții”, prevede:

„În sensul prezentului regulament:

[...]

2. «prelucrare» înseamnă orice operațiune sau set de operațiuni efectuate asupra datelor cu caracter personal sau asupra seturilor de date cu caracter personal, cu sau fără utilizarea de mijloace automatizate, cum ar fi colectarea, înregistrarea, organizarea, structurarea, stocarea, adaptarea sau modificarea, extragerea, consultarea, utilizarea, divulgarea prin transmitere, diseminarea sau punerea la dispoziție în orice alt mod, alinierea sau combinarea, restricționarea, ștergerea sau distrugerea;

[...]

6. «sistem de evidență a datelor» înseamnă orice set structurat de date cu caracter personal accesibile conform unor criterii specifice, fie ele centralizate, descentralizate sau repartizate după criterii funcționale sau geografice;

[...]”

7 Capitolul II din RGPD, intitulat „Principii”, cuprinde articolele 5-11 din acesta.

8 Articolul 5 din RGPD, intitulat „Principii legate de prelucrarea datelor cu caracter personal”, prevede la alineatul (1):

„(1) Datele cu caracter personal sunt:

- (a) prelucrate în mod legal, echitabil și transparent față de persoana vizată («legalitate, echitate și transparență»);

- (b) colectate în scopuri determinate, explicite și legitime și nu sunt prelucrate ulterior într-un mod incompatibil cu aceste scopuri; prelucrarea ulterioară în scopuri de arhivare în interes public, în scopuri de cercetare științifică sau istorică ori în scopuri statistice nu este considerată incompatibilă cu scopurile inițiale, în conformitate cu articolul 89 alineatul (1) («limitări legate de scop»);
- (c) adecvate, relevante și limitate la ceea ce este necesar în raport cu scopurile în care sunt prelucrate («reducerea la minimum a datelor»);

[...]

- (e) păstrate într-o formă care permite identificarea persoanelor vizate pe o perioadă care nu depășește perioada necesară îndeplinirii scopurilor în care sunt prelucrate datele; datele cu caracter personal pot fi stocate pe perioade mai lungi în măsura în care acestea vor fi prelucrate exclusiv în scopuri de arhivare în interes public, în scopuri de cercetare științifică sau istorică ori în scopuri statistice, în conformitate cu articolul 89 alineatul (1), sub rezerva punerii în aplicare a măsurilor de ordin tehnic și organizatoric adecvate prevăzute în prezentul regulament în vederea garantării drepturilor și libertăților persoanei vizate («limitări legate de stocare»);

[...]”

9 Articolul 6 din RGPD, intitulat „Legalitatea prelucrării”, prevede:

„(1) Prelucrarea este legală numai dacă și în măsura în care se aplică cel puțin una dintre următoarele condiții:

- (a) persoana vizată și-a dat consimțământul pentru prelucrarea datelor sale cu caracter personal pentru unul sau mai multe scopuri specifice;
- (b) prelucrarea este necesară pentru executarea unui contract la care persoana vizată este parte sau pentru a face demersuri la cererea persoanei vizate înainte de încheierea unui contract;
- (c) prelucrarea este necesară în vederea îndeplinirii unei obligații legale care îi revine operatorului;
- (d) prelucrarea este necesară pentru a proteja interesele vitale ale persoanei vizate sau ale altei persoane fizice;
- (e) prelucrarea este necesară pentru îndeplinirea unei sarcini care servește unui interes public sau care rezultă din exercitarea autorității publice cu care este învestit operatorul;
- (f) prelucrarea este necesară în scopul intereselor legitime urmărite de operator sau de o parte terță, cu excepția cazului în care prevalează interesele sau drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei vizate, care necesită protejarea datelor cu caracter personal, în special atunci când persoana vizată este un copil.

Litera (f) din primul paragraf nu se aplică în cazul prelucrării efectuate de autorități publice în îndeplinirea atribuțiilor lor.

(2) Statele membre pot menține sau introduce dispoziții mai specifice de adaptare a aplicării normelor prezentului regulament în ceea ce privește prelucrarea în vederea respectării alineatului (1) literele (c) și (e) prin definirea unor cerințe specifice mai precise cu privire la prelucrare și a altor măsuri de asigurare a unei prelucrări legale și echitabile, inclusiv pentru alte situații concrete de prelucrare, astfel cum este prevăzut în capitolul IX.

(3) Temeiul pentru prelucrarea menționată la alineatul (1) literele (c) și (e) trebuie să fie prevăzut în:

(a) dreptul Uniunii; sau

(b) dreptul intern care se aplică operatorului.

Scopul prelucrării este stabilit pe baza respectivului temei juridic sau, în ceea ce privește prelucrarea menționată la alineatul (1) litera (e), este necesar pentru îndeplinirea unei sarcini efectuate în interes public sau în cadrul exercitării unei funcții publice atribuite operatorului. Respectivul temei juridic poate conține dispoziții specifice privind adaptarea aplicării normelor prezentului regulament, printre altele: condițiile generale care reglementează legalitatea prelucrării de către operator; tipurile de date care fac obiectul prelucrării; persoanele vizate; entitățile cărora le pot fi divulgate datele și scopul pentru care respectivele date cu caracter personal pot fi divulgate; limitările legate de scop; perioadele de stocare; și operațiunile și procedurile de prelucrare, inclusiv măsurile de asigurare a unei prelucrări legale și echitabile cum sunt cele pentru alte situații concrete de prelucrare astfel cum sunt prevăzute în capitolul IX. Dreptul Uniunii sau dreptul intern urmărește un obiectiv de interes public și este proporțional cu obiectivul legitim urmărit.

(4) În cazul în care prelucrarea în alt scop decât cel pentru care datele cu caracter personal au fost colectate nu se bazează pe consimțământul persoanei vizate sau pe dreptul Uniunii sau dreptul intern, care constituie o măsură necesară și proporțională într-o societate democratică pentru a proteja obiectivele menționate la articolul 23 alineatul (1), operatorul, pentru a stabili dacă prelucrarea în alt scop este compatibilă cu scopul pentru care datele cu caracter personal au fost colectate inițial, ia în considerare, printre altele:

(a) orice legătură dintre scopurile în care datele cu caracter personal au fost colectate și scopurile prelucrării ulterioare preconizate;

(b) contextul în care datele cu caracter personal au fost colectate, în special în ceea ce privește relația dintre persoanele vizate și operator;

(c) natura datelor cu caracter personal, în special în cazul prelucrării unor categorii speciale de date cu caracter personal, în conformitate cu articolul 9, sau în cazul în care sunt prelucrate date cu caracter personal referitoare la condamnări penale și infracțiuni, în conformitate cu articolul 10;

(d) posibilele consecințe asupra persoanelor vizate ale prelucrării ulterioare preconizate;

(e) existența unor garanții adecvate, care pot include criptarea sau pseudonimizarea.”

- 10 Articolul 9 din RGPD, intitulat „Prelucrarea de categorii speciale de date cu caracter personal”, prevede:

„(1) Se interzice prelucrarea de date cu caracter personal care dezvăluie originea rasială sau etnică, opiniile politice, confesiunea religioasă sau convingerile filozofice sau apartenența la sindicate și prelucrarea de date genetice, de date biometrice pentru identificarea unică a unei persoane fizice, de date privind sănătatea sau de date privind viața sexuală sau orientarea sexuală ale unei persoane fizice.

(2) Alineatul (1) nu se aplică în următoarele situații:

[...]

(f) prelucrarea este necesară pentru constatarea, exercitarea sau apărarea unui drept în instanță sau ori de câte ori instanțele acționează în exercițiul funcției lor judiciare;

[...]

(3) Datele cu caracter personal menționate la alineatul (1) pot fi prelucrate în scopurile menționate la alineatul (2) litera (h) în cazul în care datele respective sunt prelucrate de către un profesionist supus obligației de păstrare a secretului profesional sau sub responsabilitatea acestuia, în temeiul dreptului Uniunii sau al dreptului intern sau în temeiul normelor stabilite de organisme naționale competente sau de o altă persoană supusă, de asemenea, unei obligații de confidențialitate în temeiul dreptului Uniunii sau al dreptului intern ori al normelor stabilite de organisme naționale competente.

(4) Statele membre pot menține sau introduce condiții suplimentare, inclusiv restricții, în ceea ce privește prelucrarea de date genetice, date biometrice sau date privind sănătatea.”

- 11 Capitolul III din RGPD, intitulat „Drepturile persoanei vizate”, cuprinde articolele 12-23 din acesta.

- 12 Articolul 13 din RGPD, intitulat „Informații care se furnizează în cazul în care datele cu caracter personal sunt colectate de la persoana vizată”, prevede:

„(1) În cazul în care datele cu caracter personal referitoare la o persoană vizată sunt colectate de la aceasta, operatorul, în momentul obținerii acestor date cu caracter personal, furnizează persoanei vizate toate informațiile următoare:

(a) identitatea și datele de contact ale operatorului și, după caz, ale reprezentantului acestuia;

(b) datele de contact ale responsabilului cu protecția datelor, după caz;

(c) scopurile în care sunt prelucrate datele cu caracter personal, precum și temeiul juridic al prelucrării;

(d) în cazul în care prelucrarea se face în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (f), interesele legitime urmărite de operator sau de o parte terță;

- (e) destinatarii sau categoriile de destinatari ai datelor cu caracter personal[, dacă aceștia există; și]
 - (f) dacă este cazul, intenția operatorului de a transfera date cu caracter personal către o țară terță sau o organizație internațională și existența sau absența unei decizii a Comisiei privind caracterul adecvat sau, în cazul transferurilor menționate la articolul 46 sau 47 sau la articolul 49 alineatul (1) al doilea paragraf, o trimitere la garanțiile adecvate sau corespunzătoare și la mijloacele de a obține o copie a acestora, în cazul în care acestea au fost puse la dispoziție.
- (2) În plus față de informațiile menționate la alineatul (1), în momentul în care datele cu caracter personal sunt obținute, operatorul furnizează persoanei vizate următoarele informații suplimentare necesare pentru a asigura o prelucrare echitabilă și transparentă:
- (a) perioada pentru care vor fi stocate datele cu caracter personal sau, dacă acest lucru nu este posibil, criteriile utilizate pentru a stabili această perioadă;
 - (b) existența dreptului de a solicita operatorului, în ceea ce privește datele cu caracter personal referitoare la persoana vizată, accesul la acestea, rectificarea sau ștergerea acestora sau restricționarea prelucrării sau a dreptului de a se opune prelucrării, precum și a dreptului la portabilitatea datelor;
 - (c) atunci când prelucrarea se bazează pe articolul 6 alineatul (1) litera (a) sau pe articolul 9 alineatul (2) litera (a), existența dreptului de a retrage consimțământul în orice moment, fără a afecta legalitatea prelucrării efectuate pe baza consimțământului înainte de retragerea acestuia;
 - (d) dreptul de a depune o plângere în fața unei autorități de supraveghere;
 - (e) dacă furnizarea de date cu caracter personal reprezintă o obligație legală sau contractuală sau o obligație necesară pentru încheierea unui contract, precum și dacă persoana vizată este obligată să furnizeze aceste date cu caracter personal și care sunt eventualele consecințe ale nerespectării acestei obligații;
 - (f) existența unui proces decizional automatizat incluzând crearea de profiluri, menționat la articolul 22 alineatele (1) și (4), precum și, cel puțin în cazurile respective, informații pertinente privind logica utilizată și privind importanța și consecințele preconizate ale unei astfel de prelucrări pentru persoana vizată.
- (3) În cazul în care operatorul intenționează să prelucreze ulterior datele cu caracter personal într-un alt scop decât cel pentru care acestea au fost colectate, operatorul furnizează persoanei vizate, înainte de această prelucrare ulterioară, informații privind scopul secundar respectiv și orice informații suplimentare relevante, în conformitate cu alineatul (2).
- (4) Alineatele (1), (2) și (3) nu se aplică dacă și în măsura în care persoana vizată deține deja informațiile respective.”

- 13 Articolul 17 din RGPD, intitulat „Dreptul la ștergerea datelor («dreptul de a fi uitat»)", prevede:

„(1) Persoana vizată are dreptul de a obține din partea operatorului ștergerea datelor cu caracter personal care o privesc, fără întârzieri nejustificate, iar operatorul are obligația de a șterge datele cu caracter personal fără întârzieri nejustificate în cazul în care se aplică unul dintre următoarele motive:

[...]

(b) persoana vizată își retrage consimțământul pe baza căruia are loc prelucrarea, în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) litera (a) sau cu articolul 9 alineatul (2) litera (a), și nu există niciun alt temei juridic pentru prelucrare;

[...]

(d) datele cu caracter personal au fost prelucrate ilegal;

[...]”

(3) Alineatele (1) și (2) nu se aplică în măsura în care prelucrarea este necesară:

[...]

(e) pentru constatarea, exercitarea sau apărarea unui drept în instanță.”

- 14 Articolul 23 din RGPD, intitulat „Restricții", prevede:

„(1) Dreptul Uniunii sau dreptul intern care se aplică operatorului de date sau persoanei împuternicite de operator poate restricționa printr-o măsură legislativă domeniul de aplicare al obligațiilor și al drepturilor prevăzute la articolele 12-22 și 34, precum și la articolul 5 în măsura în care dispozițiile acestuia corespund drepturilor și obligațiilor prevăzute la articolele 12-22, atunci când o astfel de restricție respectă esența drepturilor și libertăților fundamentale și constituie o măsură necesară și proporțională într-o societate democratică, pentru a asigura:

[...]

(e) alte obiective importante de interes public general ale Uniunii sau ale unui stat membru [...]

(f) protejarea independenței judiciare și a procedurilor judiciare;

[...]

(i) protecția persoanei vizate sau a drepturilor și libertăților altora;

(j) punerea în aplicare a pretențiilor de drept civil.

(2) În special, orice măsură legislativă menționată la alineatul (1) conține dispoziții specifice cel puțin, dacă este cazul, în ceea ce privește:

(a) scopurile prelucrării sau ale categoriilor de prelucrare;

- (b) categoriile de date cu caracter personal;
- (c) domeniul de aplicare al restricțiilor introduse;
- (d) garanțiile pentru a preveni abuzurile sau accesul sau transferul ilegal;
- (e) menționarea operatorului sau a categoriilor de operatori;
- (f) perioadele de stocare și garanțiile aplicabile având în vedere natura, domeniul de aplicare și scopurile prelucrării sau ale categoriilor de prelucrare;
- (g) riscurile pentru drepturile și libertăților persoanelor vizate; și
- (h) dreptul persoanelor vizate de a fi informate cu privire la restricție, cu excepția cazului în care acest lucru poate aduce atingere scopului restricției.”

Dreptul german

Legea fundamentală a Republicii Federale Germania

- 15 Articolul 92 din Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland (Legea fundamentală a Republicii Federale Germania) din 23 mai 1949 (BGBl. 1949 I, p. 1), prevede:

„Puterea judecătorească este exercitată de judecători. Justiția se înfăptuiește prin Bundesverfassungsgericht (Curtea Constituțională Federală, Germania), prin instanțele federale stabilite de prezenta Lege fundamentală și prin instanțele landurilor.”

Codul de procedură civilă

- 16 Articolul 138 din Zivilprozessordnung (Codul de procedură civilă), în versiunea sa aplicabilă litigiului principal, intitulat „Obligația de a explica faptele; obligația de adevăr”, prevede:

„(1) Părțile fac declarații complete și conforme cu adevărul în ceea ce privește faptele.

(2) Fiecare parte își expune punctul de vedere cu privire la faptele susținute de cealaltă parte.

(3) Faptele care nu sunt contestate în mod expres se consideră ca fiind recunoscute, dacă din celelalte declarații ale părții nu rezultă intenția de a le contesta.

(4) Declarația făcută în necunoștință de cauză este valabilă numai cu privire la faptele care nu privesc actele proprii ale părții și care nu au fost percepute direct de aceasta.”

- 17 Articolul 286 din acest cod, intitulat „Libera apreciere a probelor”, prevede:

„(1) Având în vedere toate dezbaterile și concluziile unei eventuale cercetări judecătorești, instanța decide în mod liber, potrivit propriei convingeri, dacă o afirmație de fapt trebuie considerată adevărată sau falsă. Aceasta indică în decizia sa motivele care justifică convingerea sa.

(2) Instanța este ținută de normele legale în materie de probă numai în cazurile prevăzute de prezenta lege.”

- 18 Articolul 355 din codul menționat, intitulat „Caracterul imediat al administrării probelor”, are următorul cuprins:

„(1) Cercetarea judecătorească se desfășoară în fața instanței de fond. Ea nu poate fi încredințată unui membru al acestei instanțe sau unei alte instanțe decât în cazurile prevăzute de prezenta lege.

(2) Decizia prin care se dispune unul sau altul dintre modurile de administrare a probelor nu este susceptibilă de a fi atacată.”

Legea federală privind protecția datelor

- 19 Articolul 3 din Bundesdatenschutzgesetz (Legea federală privind protecția datelor) din 30 iunie 2017 (BGBl. 2017 I, p. 2097), în versiunea aplicabilă litigiului principal, intitulat „Prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile publice”, prevede:

„Prelucrarea datelor cu caracter personal de către un organism public este autorizată dacă este necesară pentru îndeplinirea unei sarcini care ține de competența operatorului sau de exercitarea autorității publice cu care este investit.

[...]”

- 20 Articolul 26 din Legea federală privind protecția datelor, în versiunea sa aplicabilă în litigiul principal, intitulat „Prelucrarea datelor în scopul raportului de muncă”, prevede:

„(1) Datele cu caracter personal ale angajaților pot fi prelucrate în scopul raportului de muncă în cazul în care acest lucru este necesar pentru a decide cu privire la stabilirea unui raport de muncă sau, după stabilirea raportului de muncă, pentru executarea sau încetarea acestuia sau pentru exercitarea drepturilor sau respectarea obligațiilor legate de reprezentarea intereselor angajaților care decurg dintr-o lege sau, respectiv, dintr-un instrument de reglementare colectivă a muncii, dintr-un acord la nivel de întreprindere sau de serviciu (contract colectiv). În vederea detectării infracțiunilor, datele cu caracter personal ale angajaților pot fi prelucrate cu condiția să existe o suspiciune bazată pe indicii concrete, care trebuie dovedite, că persoana vizată a comis o infracțiune în contextul raportului de muncă, ca prelucrarea să fie necesară pentru detectarea infracțiunii și ca interesul legitim al angajatului (angajaților) de a exclude prelucrarea să nu prevaleze și, în special, ca natura și amploarea prelucrării să nu fie disproporționate în raport cu motivele care stau la baza prelucrării.

(2) Atunci când prelucrarea datelor cu caracter personal ale lucrătorilor se efectuează pe baza unui consimțământ, este necesar, pentru a aprecia dacă consimțământul a fost dat în mod liber, să se țină seama în special de dependența lucrătorului în raportul de muncă, precum și de împrejurările în care consimțământul a fost dat. Caracterul liber al consimțământului poate fi dovedit în special dacă există un avantaj juridic sau economic pentru angajat sau dacă angajatorul și angajatul au interese convergente. Consimțământul trebuie să fie exprimat în scris sau prin mijloace electronice, cu excepția cazului în care este necesară o altă formă ca urmare a unor circumstanțe speciale. Angajatorul are obligația de a informa angajatul în scris cu privire la scopul prelucrării datelor și la dreptul său de a-și retrage consimțământul, astfel cum se prevede la articolul 7 alineatul (3) din [RGPD].

[...]

(5) Operatorul trebuie să ia măsurile corespunzătoare pentru a asigura respectarea, în special, a principiilor care reglementează prelucrarea datelor cu caracter personal prevăzute la articolul 5 din [RGPD].

(6) Drepturile de participare ale organizațiilor reprezentative ale angajaților rămân neschimbate.

(7) Alineatele (1)-(6) se aplică de asemenea în cazul în care datele cu caracter personal, inclusiv categoriile speciale de date cu caracter personal ale angajaților, sunt prelucrate fără a fi conținute sau destinate a fi conținute într-un sistem de evidență a datelor.

(8) În sensul prezentei legi, sunt «angajați»:

(1) Lucrătorii, inclusiv lucrătorii temporari în relația cu utilizatorul;

[...]”

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 21 NTH, o întreprindere de încălzire și de climatizare, a angajat-o pe EM, care era căsătorită cu administratorul NTH.
- 22 La 31 octombrie 2019, raportul de muncă dintre NTH și EM a încetat. Ulterior, până la separarea sa de administratorul NTH, care a survenit la 26 iunie 2022, EM a continuat să aibă acces în spațiile NTH și să utilizeze computerele care se aflau în acestea.
- 23 Imediat după această separare, acționând în esență prin intermediul angajatului său F., care este fiul administratorului NTH și al lui EM, NTH a stabilit că EM vânduse în nume propriu, prin intermediul platformei de vânzare online eBay, bunuri al căror proprietar era NTH, pentru o valoare globală la revânzare de 13 217,09 euro. Având în vedere prețul de cumpărare a acestor bunuri și cuantumul cheltuielilor administrative ocazionate de necesitatea de a le înlocui, cuantumul total al prejudiciului astfel suferit de NTH s-ar ridica la 46 567,91 euro.
- 24 EM contestă că ar fi vândut bunurile menționate fără știrea NTH. Astfel, acestea din urmă ar fi fost în principal fie bunuri restituite de clienți, fie bunuri defecte sau depășite pe care NTH nu ar fi putut să le utilizeze și care, prin urmare, nu ar mai fi avut valoare pentru aceasta din urmă. NTH le-ar fi cedat cu titlu gratuit lui EM, care le-ar fi vândut pentru a acoperi cheltuielile gospodăriei pe care o forma cu administratorul NTH.
- 25 Landesarbeitsgericht Niedersachsen (Tribunalul Superior pentru Litigii de Muncă din Saxonia Inferioară, Germania), care este instanța de trimitere, arată că NTH a luat cunoștință de vânzările realizate de EM accesând contul privat al acesteia pe platforma de vânzare online eBay. În acest scop, angajatul F. a utilizat numele de utilizator și parola lui EM pe această platformă de vânzare.
- 26 În ceea ce privește modul în care acest angajat a luat cunoștință de acest nume de utilizator și de această parolă, administratorul NTH afirmă că angajatul F. a obținut informații privind utilizarea respectivei platforme de către EM consultând istoricul de navigare al computerului care îi aparține, utilizat de EM, și că a luat cunoștință de respectiva parolă consultând un „dosar

familial” creat pe serverul său. În ceea ce o privește, EM afirmă că nu a păstrat aceeași parolă în spații de stocare informatică a NTH. În schimb, aceasta susține că administratorul NTH a declarat că a pierdut telefonul mobil înregistrat pe numele întreprinderii pe care ea îl utiliza pentru a putea solicita operatorului telefonic în cauză o nouă cartelă SIM (*Subscriber Identity Module*, modul de identificare a abonatului), ceea ce i-ar fi permis să utilizeze numărul de telefon asociat acestui telefon pentru a modifica, pe aceeași platformă, parola contului său privat și pentru a avea acces la aceasta.

- 27 Instanța de trimitere nu exclude ca colectarea de date efectuată de NTH pentru a lua cunoștință de vânzările efectuate de EM pe platforma de vânzare online eBay să fi fost realizată în mod nelegal.
- 28 În orice caz, această instanță arată că tinde să considere că datele colectate de NTH constituie o prelucrare a datelor, în sensul RGPD.
- 29 Cu toate acestea, potrivit instanței menționate, jurisprudența Curții nu permite să se stabilească în mod clar, mai întâi, dacă normele de drept procedural german sunt suficient de precise pentru a îndeplini cerințele RGPD, în special în ceea ce privește criteriile care trebuie aplicate pentru a stabili în ce împrejurări este interzisă utilizarea unor astfel de date, în continuare, dacă instanțele germane se pot întemeia pe articolul 17 alineatul (3) litera (e) din RGPD în exercițiul funcției lor judiciare pentru a prelucra aceste date și, în sfârșit, care sunt criteriile în raport cu care trebuie să se aprecieze, în mod detaliat, dacă prelucrarea datelor efectuată în exercițiul acestei funcții este autorizată, în special atunci când, precum în speță, datele ar fi putut fi colectate în mod nelegal de o parte.
- 30 Mai precis, instanța de trimitere arată, în primul rând, că, în conformitate cu articolul 6 alineatul (3) primul paragraf din RGPD, temeiul pentru prelucrarea menționată la alineatul (1) primul paragraf literele (c) și (e) al acestui articol este, în lipsa unor dispoziții de drept al Uniunii, prevăzut în dreptul intern care se aplică operatorului și care trebuie, potrivit interpretării pe care această instanță o dă celui de al doilea paragraf al acestui articol 6 alineatul (3), să stabilească scopurile prelucrării menționate. În plus, potrivit instanței menționate, reiese din jurisprudența Curții rezultată din Hotărârea din 24 februarie 2022, *Valsts ieņēmumu dienests* (Prelucrarea datelor cu caracter personal în scopuri fiscale) (C-175/20, EU:C:2022:124, punctul 83), că, pentru a respecta cerința proporționalității, a cărei expresie specifică o constituie articolul 5 alineatul (1) litera (c) din RGPD, reglementarea care stă la baza aceleiași prelucrări trebuie să prevadă norme clare și precise care să reglementeze conținutul, precum și aplicarea măsurii respective și să impună o serie de cerințe minime și în special să indice în ce împrejurări și în ce condiții poate fi adoptată o măsură care prevede o asemenea prelucrare.
- 31 Prin urmare, instanța de trimitere ridică problema dacă articolul 6 alineatul (3) al doilea paragraf din RGPD trebuie interpretat în sensul că, atunci când o instanță adoptă, în exercițiul funcției sale judiciare, un act care implică o ingerință în drepturile fundamentale ale unei părți și efectuează prelucrarea datelor legate de aceasta, este suficient ca această prelucrare să fie necesară pentru îndeplinirea unei sarcini care servește unui interes public sau care rezultă din exercitarea autorității publice sau dacă este necesar, având în vedere în special articolul 8 alineatul (2) din cartă, să se impună ca temeiul juridic al prelucrării menționate să cuprindă precizări referitoare la împrejurările și la condițiile în care datele care sunt prezentate de părți pot fi utilizate de această instanță.

- 32 În cazul în care Curtea ar ajunge la concluzia că actele judiciare de prelucrare a datelor care implică încălcări ale drepturilor fundamentale trebuie să se întemeieze pe dispoziții legale care cuprind astfel de precizări, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă norme naționale precum cele în discuție în litigiul principal îndeplinesc cerințele prevăzute de RGPD. Astfel, aceste norme nu cuprind indicații cu privire la condițiile care trebuie îndeplinite sau cu privire la criteriile care trebuie evaluate comparativ pentru a se putea stabili dacă este permis unei instanțe să țină seama de elementele de fapt pe care le invocă o parte sau să administreze probe propuse de aceasta. Mai precis, instanța de trimitere ridică problema incidenței lipsei unei dispoziții care să reglementeze cazurile în care partea vizată a obținut în mod ilegal datele cu caracter personal pe care se întemeiază sau cazurile în care aceasta se bazează pe probe pe care le-a obținut prin utilizarea ilegală a datelor cu caracter personal. Aceasta ridică de asemenea problema incidenței caracterului exclusiv jurisprudențial al normelor care reglementează în dreptul german utilizarea unor astfel de date.
- 33 În al doilea rând, instanța de trimitere arată că, în jurisprudența sa, Bundesarbeitsgericht (Curtea Federală pentru Litigii de Muncă, Germania) a arătat că din articolul 17 din RGPD rezulta în mod clar că prelucrarea datelor cu caracter personal de către o instanță este posibilă chiar dacă colectarea acestor date, pe care o parte a efectuat-o într-un stadiu precontencios sau extrajudiciar, se dovedește nelegală în temeiul RGPD sau al dreptului național privind protecția datelor în cauză și că, în consecință, nu era necesar să sesizeze Curtea cu o cerere de decizie preliminară.
- 34 Însă, și tot potrivit Bundesarbeitsgericht, deși articolul 17 alineatul (3) litera (e) din RGPD prevede o excepție de la dreptul la ștergerea datelor care au făcut obiectul unei prelucrări ilegale, și aceasta în măsura în care această prelucrare este „necesară” pentru constatarea, exercitarea sau apărarea unui drept în instanță, această dispoziție nu ar privi decât acest drept la ștergerea datelor.
- 35 În orice caz, instanța de trimitere consideră că este necesar să se ridice problema dacă articolul 6 alineatul (1) litera (e) sau articolul 9 alineatul (2) litera (f) din RGPD constituie temeiul prelucrării datelor cu caracter personal efectuate de instanțele naționale în exercițiul funcției lor judiciare sau dacă acestea din urmă se pot întemeia de asemenea pe articolul 17 alineatul (3) litera (e) din RGPD.
- 36 În ipoteza în care Curtea ar ajunge la concluzia că articolul 17 alineatul (3) litera (e) din RGPD poate constitui un astfel de temei pentru prelucrarea efectuată în exercițiul funcției judiciare a instanțelor naționale, instanța de trimitere ridică problema modului în care ar trebui să se aplice această dispoziție și dacă aceasta din urmă implică o interdicție de utilizare a datelor, de exemplu atunci când colectarea inițială de date nu a fost disimulată și a fost utilizată pentru a stabili încălcarea intenționată a unei obligații.
- 37 În al treilea rând, instanța de trimitere ridică problema criteriilor de fond care trebuie să reglementeze actele de prelucrare a datelor efectuate în exercițiul unei funcții judiciare.
- 38 Mai precis, această instanță ridică, *primo*, problema dacă, în cazul datelor obținute în mod ilegal, dar a căror autenticitate și exactitate materială nu sunt contestate ca atare, instanțele naționale trebuie să efectueze o examinare a proporționalității și o evaluare comparativă de natură aprofundată a intereselor în cauză. Ea se întreabă de asemenea dacă aceste instanțe trebuie să aprecieze dacă trebuie să se distingă o astfel de situație de cea în care cealaltă parte contestă atât modul de obținere a datelor în cauză, calificându-l drept ilegal, cât și autenticitatea și/sau exactitatea materială a acestora.

- 39 *Secundo*, instanța de trimitere subliniază că EM nu mai utilizase de mult timp sistemul informatic al NTH atunci când aceasta din urmă a introdus, în scopul procedurii principale, unele dintre datele stocate în acesta. În plus, această instanță arată că articolul 5 alineatul (1) litera (e) din RGPD prevede în esență că datele cu caracter personal pot fi păstrate numai pe o perioadă care nu depășește perioada necesară îndeplinirii scopurilor în care sunt prelucrate datele. Prin urmare, ea ridică problema consecințelor care trebuie deduse, pentru aplicarea acestei dispoziții, din faptul că aceste date fuseseră colectate cu mult timp înainte sau chiar fuseseră păstrate o perioadă îndelungată și, în sfârșit, din faptul că existau obligații contractuale de ștergere care nu au fost respectate.
- 40 *Tertio*, instanța de trimitere ridică problema dacă invocarea de către o parte a unui interes general la probă este suficientă sau dacă dreptul Uniunii nu impune luarea în considerare a altor aspecte, din care rezultă că interesul de a obține probe merită protecție în pofida atingerii aduse dreptului celeilalte părți.
- 41 *Quarto*, această instanță ridică problema posibilității angajatorului reclamant de a se prevala, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, de articolul 47 alineatul (2) din cartă pentru a justifica colectarea și prelucrarea datelor cu caracter personal pe care le-a efectuat, precum și problema consecințelor care trebuie deduse din faptul că acest angajator ar putea să nu își fi respectat obligațiile de informare în temeiul articolului 13 din RGPD.
- 42 *Quinto*, instanța menționată arată că, la punctul 55 din Hotărârea din 2 martie 2023, Norra Stockholm Bygg (C-268/21, EU:C:2023:145), Curtea a statuat că, pentru a ține seama de articolul 5 alineatul (1) din RGPD și în special de principiul „reducerii la minimum a datelor” care figurează la litera (c) a acestei dispoziții, instanța națională este obligată să stabilească dacă divulgarea datelor cu caracter personal este adecvată și relevantă pentru a garanta obiectivul urmărit de dispozițiile dreptului național aplicabile și dacă acest obiectiv nu poate fi atins prin recurgerea la mijloace de probă mai puțin intruzive din punctul de vedere al protecției datelor cu caracter personal ale unui număr mare de terți, precum, de exemplu, audierea unor martori selectați. Prin urmare, instanța de trimitere ridică problema dacă această soluție poate fi transpusă în speță, din moment ce, de exemplu, ar putea fi vizate datele cumpărătorilor de pe platforma de vânzare online eBay.
- 43 În aceste condiții, Landesarbeitsgericht Niedersachsen (Tribunalul Superior pentru Litigii de Muncă din Saxonia Inferioară) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) În cazul unei activități de prelucrare independentă realizată de o instanță în exercițiul funcției judiciare care intră în domeniul de aplicare al articolului 6 alineatul (1) litera (e) și alineatul (3) din [RGPD], dispozițiile articolului 92 din Legea fundamentală [a Republicii Federale Germania] și ale articolelor 138, 286 și 355 și următoarele din Codul de procedură civilă[, în versiunea aplicabilă litigiului principal,] respectă cerința privind precizia legii aplicabile care decurge din articolul 8 alineatul (2) și din articolul 52 alineatul (1) din [cartă], precum și din articolul 5 alineatul (1) litera (c) din [RGPD], dacă activitatea de prelucrare de către instanță în exercițiul funcției judiciare implică ingerințe în drepturile fundamentale ale unei părți sau ale unui terț?

- 2) a) O instanță națională care prelucreză date – în special cu caracter personal – se poate baza pe faptul că articolul 17 alineatul (3) litera (e) din RGPD îi permite să realizeze această prelucrare sau articolele 6 și 9 din RGPD constituie temeiul exclusiv pentru activitatea de prelucrare de către instanță în exercițiul funcției judiciare?
- b) În cazul în care articolul 17 alineatul (3) litera (e) din RGPD poate constitui [un temei juridic pentru activitatea de prelucrare de către instanță în exercițiul funcției judiciare]:
- aa) este acest lucru valabil și în cazurile în care colectarea inițială a acestor date de către o parte din proces sau un terț nu a avut loc în mod legal?
 - bb) prelucrarea datelor colectate inițial în mod ilegal conduce, din punctul de vedere al dreptului derivat și ținând seama de principiul general aplicabil al bunei-credințe [articolul 5 alineatul (1) litera (a) din RGPD], la o limitare a prelucrării de către instanță în exercițiul funcției judiciare, în sensul că articolul 17 alineatul (3) litera (e) din RGPD este aplicabil numai în anumite condiții sau în anumite limite?
 - cc) dispoziția articolului 17 alineatul (3) litera (e) din RGPD trebuie înțeleasă în sensul că o interdicție de valorificare de către instanță a datelor obținute inițial în mod ilegal nu se aplică – instanța trebuie, așadar, să valorifice aceste date – în toate cazurile în care colectarea inițială a datelor nu a fost realizată în secret și a fost utilizată pentru a dovedi încălcarea cu intenție a unei obligații?
- 3) Independent de aspectul dacă activitatea de prelucrare de către instanță în exercițiul funcției judiciare intră în domeniul de aplicare al articolului 17 alineatul (3) litera (e) din RGPD sau al articolului 6 alineatul (1) primul paragraf litera (c) ori litera (e) și alineatul (3) al articolului 9 din RGPD sau al unei alte dispoziții de dreptul Uniunii:
- a) din principiile necesității și reducerii la minimum care guvernează regimul protecției datelor potrivit articolului 52 alineatul (1) a doua teză din [cartă] și articolului 5 alineatul (1) litera (a) din RGPD, în ceea ce privește în special prelucrarea datelor care au fost inițial colectate și stocate în mod ilegal, trebuie să se deducă necesitatea ca instanța să realizeze un control de proporționalitate și o evaluare comparativă a tuturor intereselor?
 - b) care sunt efectele pe care articolul 5 alineatul (1) litera (e) din RGPD – care prevede că datele cu caracter personal se păstrează pe o perioadă care nu depășește perioada necesară îndeplinirii scopului pentru care acestea sunt prelucrate – le produce asupra activității ulterioare de prelucrare de către instanță în exercițiul funcției judiciare, în special în situația în care
 - colectarea inițială a avut loc în alte scopuri, sau
 - colectarea inițială ilegală a avut loc în urmă cu mult timp, sau
 - stocarea ilegală a durat perioade mai lungi, sau
 - colectarea ilegală a datelor se referă la date care au fost stocate – posibil în mod ilegal – în urmă cu mult timp, sau
 - organismul sau persoana care a prelucrat ori a colectat datele nu a realizat ștergerea lor, deși s-a obligat unilateral sau prin convenție individuală ori colectivă să le șteargă într-un anumit interval de timp?
 - c) din dreptul Uniunii, în special din articolul 8 din [cartă], din articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (c) sau litera (e) și alineatul (3), precum și din articolul 9 din RGPD, rezultă că instanța națională poate valorifica mijloacele de probă care au fost obținute cu încălcarea drepturilor personalității numai în cazul în care există un interes legitim care

trebuie recunoscut al părții căreia îi revine sarcina probei și care ar fi superior simplului interes de a proba elementele invocate sau dreptul Uniunii nu cuprinde în această privință nicio dispoziție, astfel încât normele în acest sens trebuie prevăzute în ordinea juridică națională?

- d) din articolul 47 al doilea paragraf din [cartă], care consacră dreptul la protecție jurisdicțională efectivă și în special dreptul la un proces echitabil, potrivit căruia părțile dintr-un proces civil trebuie să poată în principiu să motiveze suficient obiectivul protecției jurisdicționale și să dovedească faptul că prelucrarea de către instanță a datelor cu caracter personal ale lucrătorului reclamant care au fost colectate în mod ilegal de angajator poate fi considerată necorespunzătoare și neproportională în sens restrâns numai în cazul în care colectarea datelor se dovedește a fi, potrivit dreptului Uniunii, o încălcare a articolelor 7 și 8 din [cartă], iar alte sancțiuni care pot fi aplicate angajatorului (de exemplu, plata de despăgubiri potrivit articolului 82 din RGPD și impunerea unor amenzi în conformitate cu articolul 83 din RGPD) ar fi total insuficiente, ori caracterul necorespunzător și neproportional poate rezulta și din alte încălcări, mai puțin grave, săvârșite cu ocazia colectării inițiale a datelor?
- e) atunci când decide dacă valorifică, în cadrul unei prelucrări realizate în exercițiul funcției judiciare, datele colectate inițial de o parte sau de un terț, instanța trebuie să aprecieze dacă cel care a colectat datele și-a îndeplinit sau nu obligațiile de a furniza informații în conformitate cu articolul 13 din RGPD? În cazul unui răspuns afirmativ: care sunt condițiile și criteriile pe baza cărora instanța apreciază acest fapt?
- f) împrejurarea că, la prelucrarea datelor cu caracter personal, instanța trebuie să respecte RGPD și [carta] se referă și la datele cu caracter personal ale unui terț? În ce mod se repercutează o eventuală încălcare a normelor privind protecția datelor, săvârșită față de un terț cu ocazia colectării inițiale a datelor, asupra prelucrării ulterioare de către instanță într-un litigiu între două părți? O parte se poate sau nu se poate întemeia pe o încălcare care nu a fost săvârșită față de ea, ci față de un terț?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la admisibilitate

- 44 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, deși, potrivit unei jurisprudențe constante, întrebările referitoare la interpretarea dreptului Uniunii adresate de instanța națională în cadrul normativ și factual pe care îl definește sub răspunderea sa și a cărei exactitate Curtea nu are competența să o verifice beneficiază de o prezumție de relevanță, astfel de întrebări sunt în schimb inadmisibile dacă este evident că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema ridicată este de natură ipotetică sau atunci când Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care i-au fost adresate [a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 iunie 2024, Bundesrepublik Deutschland (Efectul unei decizii de acordare a statutului de refugiat), C-753/22, EU:C:2024:524, punctul 44 și jurisprudența citată].
- 45 În speță trebuie arătat că, în întrebările sale, instanța de trimitere se referă în mai multe rânduri la articolul 9 din RGPD, care privește anumite categorii speciale de date cu caracter personal, și anume cele care dezvăluie originea rasială sau etnică, opiniile politice, confesiunea religioasă sau convingerile filozofice sau apartenența la sindicate și prelucrarea de date genetice, de date

biometrice, în măsura în care acestea sunt prelucrate pentru identificarea unică a unei persoane fizice, de date privind sănătatea sau de date privind viața sexuală sau orientarea sexuală ale unei persoane fizice.

- 46 Or, dat fiind că din dosarul de care dispune Curtea reiese că litigiul principal nu privește astfel de date, întrebările preliminare adresate de instanța de trimitere trebuie considerate inadmisibile în măsura în care privesc interpretarea articolului 9 din RGPD.

Cu privire la prima întrebare

- 47 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că întrebarea adresată se întemeiază pe premisa că prelucrările de date cu caracter personal realizate de o instanță în exercițiul funcției sale judiciare nu se pot întemeia decât pe articolul 6 alineatul (1) litera (e) din RGPD, care vizează prelucrările de date cu caracter personal care sunt necesare pentru îndeplinirea unei sarcini care servește unui interes public sau care rezultă din exercitarea autorității publice cu care este investit operatorul.
- 48 Or, pe de o parte, trebuie subliniat că, în anumite situații, mai multe condiții alternative de legalitate se pot aplica aceleiași prelucrări.
- 49 Pe de altă parte, deși anumite prelucrări de date cu caracter personal efectuate de o instanță pot fi considerate necesare pentru îndeplinirea unei asemenea sarcini de interes public sau ca rezultând din exercitarea unei astfel de autorități, prelucrările datelor cu caracter personal pe care o instanță le poate efectua, precum în cauza principală, cu ocazia propunerilor de probe ale părților prezintă specificitatea de a fi, în principiu, necesare pentru respectarea unei obligații legale care revine acestei instanțe, și anume aceea de a se pronunța cu privire la admisibilitatea acestor probe propuse și, atunci când acestea din urmă au fost declarate admisibile în raport cu criteriile prevăzute în acest scop de dreptul național, de a ține seama de ele pentru a-și pronunța decizia.
- 50 Prin urmare, Curtea apreciază că, pentru a oferi un răspuns util instanței de trimitere, este necesar să se examineze diferitele întrebări care i-au fost adresate în prezenta cauză mai degrabă în raport cu articolul 6 alineatul (1) litera (c) din RGPD decât în raport cu articolul 6 alineatul (1) litera (e) din acest regulament.
- 51 În aceste condiții, este necesar să se considere că, prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (c) și alineatul (3) din RGPD, citit în lumina articolului 8 alineatul (2) și a articolului 52 din cartă, trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care, în ceea ce privește utilizarea datelor cu caracter personal în cadrul examinării faptelor și al administrării probelor de către o instanță, se limitează să prevadă că revine părților sarcina de a prezenta elemente de fapt detaliate și conforme cu adevărul, precum și să impună acestei instanțe să le ia în considerare pe deplin, înainte, dacă este cazul, de a efectua o apreciere a acestora, fără a cuprinde indicații cu privire la împrejurările și la condițiile în care faptele raportate și probele prezentate de părți care conțin date cu caracter personal pot fi utilizate de instanța menționată.
- 52 În primul rând, trebuie amintit că, desigur, în stadiul actual al dreptului Uniunii, revine numai dreptului național sarcina de a stabili normele referitoare la admisibilitatea și la aprecierea elementelor de fapt și de probă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 octombrie 2020, La Quadrature du Net ș.a., C-511/18, C-512/18 și C-520/18, EU:C:2020:791, punctul 223, precum și Hotărârea din 5 aprilie 2022, Commissioner of An Garda Síochána ș.a., C-140/20, EU:C:2022:258, punctul 127).

- 53 Cu toate acestea, în temeiul articolului 2 alineatul (1) din RGPD, acesta din urmă se aplică oricărei „prelucrări [a] datelor cu caracter personal, efectuată total sau parțial prin mijloace automatizate, precum și prelucrării prin alte mijloace decât cele automatizate a datelor cu caracter personal care fac parte dintr-un sistem de evidență a datelor sau care sunt destinate să facă parte dintr-un sistem de evidență a datelor”, sub rezerva anumitor ipoteze avute în vedere la articolul 2 alineatele (2) și (3) din acest regulament. Or, dat fiind că prelucrările realizate de instanțe și de alte autorități judiciare nu fac parte dintre ipotezele avute în vedere la acest articol 2 alineatele (2) și (3), regulamentul menționat este, așadar, susceptibil să se aplice, după cum confirmă de altfel considerentul (20) al acestuia, prelucrărilor efectuate de aceste instanțe și de aceste autorități.
- 54 În această privință, articolul 4 punctul 2 din RGPD definește noțiunea de „prelucrare” ca fiind orice operațiune sau set de operațiuni efectuate asupra datelor cu caracter personal sau asupra seturilor de date cu caracter personal, cu sau fără utilizarea de mijloace automatizate, cum ar fi colectarea, înregistrarea, organizarea, structurarea, stocarea, adaptarea sau modificarea, extragerea, consultarea, utilizarea, divulgarea prin transmitere, diseminarea sau punerea la dispoziție în orice alt mod, alinierea sau combinarea, restricționarea, ștergerea sau distrugerea.
- 55 Utilizarea, cu această ocazie, a expresiei „orice operațiune” presupune că legiuitorul Uniunii a intenționat să confere noțiunii de „prelucrare” un domeniu de aplicare larg (Hotărârea din 5 decembrie 2023, Nacionalinis visuomenės sveikatos centras, C-683/21, EU:C:2023:949, punctul 50 și jurisprudența citată).
- 56 Desigur, pentru ca o prelucrare de date cu caracter personal să intre în domeniul de aplicare al RGPD, mai trebuie, în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) din acest regulament, ca această prelucrare să fie efectuată total sau parțial prin mijloace automatizate sau, atunci când prelucrarea nu este efectuată prin mijloace automatizate, ca datele în cauză să facă parte sau să fie destinate să facă parte dintr-un sistem de evidență a datelor.
- 57 Or, pe de o parte, o prelucrare a datelor cu caracter personal trebuie considerată ca fiind efectuată total sau parțial prin mijloace automatizate, în sensul acestei dispoziții, atunci când implică recurgerea la operațiuni tehnice fără nicio intervenție umană (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 6 noiembrie 2003, Lindqvist, C-101/01, EU:C:2003:596, punctul 26).
- 58 Pe de altă parte, articolul 4 punctul 6 din RGPD definește noțiunea de „sistem de evidență a datelor” ca fiind orice set structurat de date cu caracter personal accesibile conform unor criterii specifice, fie ele centralizate, descentralizate sau repartizate după criterii funcționale sau geografice.
- 59 Cu toate acestea, chiar dacă admisibilitatea probelor propuse nu intră sub incidența RGPD, trebuie să se considere că o instanță efectuează o prelucrare de date cu caracter personal, în sensul acestui regulament, în special atunci când depune documente care conțin date cu caracter personal într-un dosar, precum cel din procedura în discuție în litigiul principal, în măsura în care acesta intră în sfera noțiunii de „sistem de evidență a datelor” în sensul articolului 2 alineatul (1) și al articolului 4 punctul 6 din RGPD.
- 60 De asemenea, atunci când astfel de documente sunt comunicate unei instanțe sub formă dematerializată, iar această instanță consultă, extrage, stochează sau utilizează aceste date, ea efectuează o prelucrare, în sensul RGPD.

- 61 În special, dat fiind că fiecare transmitere de date către un operator distinct de precedentul determină în mod corelativ un act de colectare din partea acestuia [a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 aprilie 2024, La Quadrature du Net ș.a. (Date personale și combaterea contrafacerii), C-470/21, EU:C:2024:370, punctul 62], trebuie să se considere că o instanță realizează un astfel de act de colectare atunci când strânge, pe baza unor documente dematerializate care i-au fost transmise de o parte, anumite date personale care figurează în aceste documente.
- 62 Va reveni în speță instanței de trimitere sarcina de a verifica, având în vedere considerațiile care precedă, dacă se poate considera că prelucrările de date cu caracter personal în discuție în litigiul principal intră în domeniul de aplicare al RGPD, fie pentru că privesc date care urmează să fie accesibile din dosarul de procedură al acestei cauze potrivit unor criterii determinate, fie pentru că sunt efectuate total sau parțial prin mijloace automatizate, situație care se regăsește în special dacă probele transmise au fost transmise în formă dematerializată, iar prelucrările menționate au constat în consultarea, extragerea, stocarea sau utilizarea datelor cu caracter personal pornind de la aceste probe.
- 63 În al doilea rând, trebuie subliniat că obiectivul principal urmărit de RGPD, astfel cum reiese în special din articolul 1 din acesta, precum și din considerentele (1), (2), (7) și (10) ale acestui regulament, constă în asigurarea unui nivel ridicat de protecție a drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor fizice, în special a dreptului lor la protecția vieții private în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal, consacrat la articolul 8 alineatul (1) din cartă și la articolul 16 alineatul (1) TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 octombrie 2024, Koninklijke Nederlandse Lawn Tennisbond, C-621/22, EU:C:2024:858, punctul 26 și jurisprudența citată).
- 64 În conformitate cu acest obiectiv, pentru a fi legală, orice prelucrare a datelor cu caracter personal care intră în domeniul de aplicare al RGPD trebuie să respecte principiile enunțate în capitolul II din acest regulament, precum și drepturile persoanelor vizate prevăzute în capitolul III din acesta (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 martie 2023, Norra Stockholm Bygg, C-268/21, EU:C:2023:145, punctul 43 și jurisprudența citată).
- 65 În temeiul articolului 6 alineatul (1) primul paragraf din RGPD, o prelucrare de date cu caracter personal care intră în domeniul de aplicare al acestui regulament este legală numai dacă și în măsura în care se aplică cel puțin una dintre condițiile alternative de legalitate enunțate la această dispoziție [a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 iunie 2023, Comisia/Polonia (Independența și viața privată a judecătorilor), C-204/21, EU:C:2023:442, punctul 335, precum și jurisprudența citată].
- 66 Or, în ceea ce privește o prelucrare întemeiată pe condiția alternativă de legalitate prevăzută la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (c) din RGPD, articolul 6 alineatul (3) primul paragraf din RGPD precizează că temeiul pentru această prelucrare trebuie să fie prevăzut în dreptul Uniunii sau în dreptul intern care se aplică operatorului.
- 67 Astfel, articolul 6 alineatul (3) primul paragraf din RGPD impune, din moment ce dreptul Uniunii nu reglementează modalitățile de expunere a faptelor și de administrare a probelor în fața instanțelor naționale, ca o prelucrare a datelor cu caracter personal efectuată în temeiul acestei condiții alternative de legalitate să aibă un temei juridic în dreptul național (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 martie 2023, Norra Stockholm Bygg, C-268/21, EU:C:2023:145, punctul 32).

- 68 Referitor la forma și la conținutul pe care trebuie să le aibă acest temei juridic, sub rezerva cerințelor legate de ipoteza prevăzută la articolul 6 alineatul (3) a treia teză din RGPD, această dispoziție se limitează la a impune, în ceea ce privește prelucrările prevăzute la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (c) din acest regulament, ca scopurile acestor prelucrări să fie definite în temeiul juridic menționat, ca același temei juridic să răspundă unui obiectiv de interes public și ca el să fie proporțional cu acest obiectiv.
- 69 În schimb, din articolul 6 alineatul (3) din RGPD sau dintr-o altă dispoziție din acest regulament nu reiese că obiectivul urmărit de temeiul juridic în dreptul național trebuie să fie enunțat de acesta din urmă, înțelegându-se că prin „obiectiv” trebuie să se înțeleagă scopurile generale urmărite de prelucrarea în cauză, iar prin „scopuri”, finalitățile specifice și concrete ale acestei prelucrări [a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 noiembrie 2025, *Policejní prezidium (Stocarea de date biometrice și genetice)*, C-57/23, EU:C:2025:905, punctul 81].
- 70 Desigur, atunci când legiuitorul unui stat membru adoptă un temei juridic care autorizează prelucrarea în temeiul articolului 6 alineatul (1) primul paragraf litera (c) din RGPD, acest legiuitor pune în aplicare dreptul Uniunii, astfel încât, în temeiul articolului 51 din cartă, un asemenea temei juridic trebuie să fie conform cu cartă.
- 71 Or, așa cum subliniază instanța de trimitere, Curtea a dedus din articolul 8 alineatul (2) din cartă, care nu face altceva decât să reflecte, concretizând-o, cerința prevăzută la articolul 52 din cartă, potrivit căreia orice restrângere a exercițiului drepturilor fundamentale recunoscute de aceasta trebuie, printre altele, să fie prevăzută de lege [a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 noiembrie 2025, *Policejní prezidium (Stocarea de date biometrice și genetice)*, C-57/23, EU:C:2025:905, punctul 51], că orice temei juridic care permite ingerința în dreptul la protecția datelor cu caracter personal trebuie să definească el însuși conținutul limitării exercitării acestui drept pe care acesta poate să o determine (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 octombrie 2020, *Privacy International*, C-623/17, EU:C:2020:790, punctul 65 și jurisprudența citată).
- 72 În plus, Curtea a statuat, în ceea ce privește cerința prevăzută la articolul 52 din cartă, că orice ingerință în dreptul la protecția datelor cu caracter personal trebuie efectuată cu respectarea principiului proporționalității, ceea ce impune ca orice reglementare care conține o asemenea ingerință să prevadă norme clare și precise care să reglementeze conținutul și aplicarea măsurii respective și să impună cerințe minime, astfel încât persoanele ale căror date cu caracter personal fac obiectul unei prelucrări să dispună de garanții suficiente care să permită protejarea în mod eficient a acestor date împotriva riscurilor de abuz, precum și împotriva oricărui acces și a oricărei utilizări ilegale a acestor date [a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 februarie 2022, *Valsts ieņēmumu dienests (Prelucrarea datelor cu caracter personal în scopuri fiscale)*, C-175/20, EU:C:2022:124, punctul 55, precum și jurisprudența citată, și Hotărârea din 16 noiembrie 2023, *Roos ș.a./Parlamentul*, C-458/22 P, EU:C:2023:871, punctul 69, precum și jurisprudența citată].
- 73 În special, temeiul juridic al unei prelucrări de date trebuie să indice în ce împrejurări și în ce condiții poate fi luată o măsură care prevede prelucrarea unor asemenea date, garantând în acest mod că ingerința este limitată la strictul necesar (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iulie 2020, *Facebook Ireland și Schrems*, C-311/18, EU:C:2020:559, punctul 176, precum și jurisprudența citată).

- 74 Cu toate acestea, Curtea, referindu-se la o jurisprudență constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, a precizat de asemenea că termenul „lege”, utilizat la articolul 8 alineatul (2) din cartă, în expresia „temei prevăzut de lege”, trebuie înțeles în accepțiunea sa materială, iar nu formală (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 noiembrie 2023, Roos ș.a./Parlamentul, C-458/22 P, EU:C:2023:871, punctul 61, precum și jurisprudența citată).
- 75 În plus, potrivit acestei jurisprudențe a Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiva accepțiune a termenului „lege”, în expresia „prevăzut de lege”, menționată la articolul 8 paragraful 2 din CEDO, implică faptul că acest termen vizează textul în vigoare, astfel cum l-au interpretat instanțele competente (a se vedea în acest sens Curtea EDO, 23 ianuarie 2025, H.W. împotriva Franței, CE:ECHR:2025:0123JUD001380521, § 65).
- 76 De altfel, considerentul (41) al RGPD menționează în mod expres că, ori de câte ori acest regulament face trimitere la un temei juridic sau la o măsură legislativă, aceasta nu necesită neapărat un act legislativ adoptat de un parlament, fără a aduce atingere cerințelor care decurg din ordinea constituțională a statului membru în cauză. Totuși, acest temei juridic sau această măsură legislativă ar trebui să fie clară și precisă, iar aplicarea ei să fie previzibilă pentru justițiabili, în conformitate cu jurisprudența Curții și a Curții Europene a Drepturilor Omului.
- 77 Prin urmare, cerința impusă la articolul 6 alineatul (3) din RGPD de a prevedea un temei juridic pentru orice prelucrare întemeiată pe condițiile alternative de legalitate prevăzute la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf literele (c) și (e) din acest regulament trebuie înțeleasă în sensul că nu implică în mod necesar existența unui act legislativ, noțiunea de „drept intern care se aplică operatorului” putând include și jurisprudența națională, cu condiția ca aceasta să fie clară și precisă, iar aplicarea sa să fie previzibilă pentru justițiabili (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 septembrie 2024, HTB Neunte Immobilien Portfolio și Ökorenta Neue Energien Ökostabil IV, C-17/22 și C-18/22, EU:C:2024:738, punctele 71 și 72).
- 78 În plus, dat fiind că articolul 6 alineatul (3) al doilea paragraf din RGPD impune ca temeiul juridic al prelucrării în cauză să răspundă unui obiectiv de interes public și să fie proporțional cu obiectivul legitim urmărit, o asemenea jurisprudență trebuie să îndeplinească și aceste condiții (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 septembrie 2024, HTB Neunte Immobilien Portfolio și Ökorenta Neue Energien Ökostabil IV, C-17/22 și C-18/22, EU:C:2024:738, punctul 73, precum și jurisprudența citată).
- 79 În speță, din decizia de trimitere reiese că dispozițiile legislative în discuție în litigiul principal nu prevăd condițiile care trebuie îndeplinite pentru ca elemente de probă sau fapte care conțin date cu caracter personal care au făcut anterior obiectul unei prelucrări ilegale să fie considerate admisibile. Prin urmare, va reveni instanței de trimitere, pentru a se asigura că dispozițiile menționate sunt conforme cu RGPD, sarcina de a verifica faptul că ele fac obiectul unei jurisprudențe clare, precise și de aplicare previzibilă, care stabilește ea însăși împrejurările și condițiile în care faptele raportate și probele prezentate de părți care conțin date cu caracter personal pot fi utilizate de o instanță, care răspunde unui obiectiv de interes public și care este proporțională cu acesta.
- 80 Având în vedere tot ceea ce precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (c) și alineatul (3) din RGPD, citit în lumina articolului 8 alineatul (2) și a articolului 52 din cartă, trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care, în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal efectuată în cadrul examinării faptelor și al administrării probelor de către o instanță, se limitează să

prevadă că revine părților sarcina de a prezenta elemente de fapt detaliate și conforme cu adevărul, precum și să impună acestei instanțe să le ia în considerare pe deplin, înainte, dacă este cazul, de a face o apreciere a acestora, fără a cuprinde indicații cu privire la împrejurările și la condițiile în care faptele raportate și probele prezentate de părți care conțin date cu caracter personal pot fi utilizate de instanța menționată, cu condiția să existe o jurisprudență națională clară, precisă și de aplicare previzibilă care să stabilească ea însăși împrejurările și condițiile în care faptele raportate și probele prezentate de părți care conțin date cu caracter personal pot fi utilizate de o instanță, ca această jurisprudență să răspundă unui obiectiv de interes public și să fie proporțională cu acesta.

Cu privire la a doua întrebare litera a)

- 81 Prin intermediul celei de a doua întrebări litera a), instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 17 alineatul (3) litera (e) din RGPD trebuie interpretat în sensul că prevede o condiție alternativă de legalitate pe care o prelucrare o poate îndeplini pentru a fi conformă cu articolul 5 alineatul (1) litera (a) din acest regulament și care este distinctă de una dintre cele enumerate la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf din RGPD.
- 82 În această privință, trebuie amintit că, în temeiul articolului 5 alineatul (1) litera (a) din RGPD, orice prelucrare a datelor cu caracter personal trebuie să fie printre altele legală, ceea ce implică, astfel cum se amintește la punctul 64 din prezenta hotărâre, ca această prelucrare să fie conformă cu toate principiile enunțate în capitolul II din RGPD și să respecte drepturile persoanelor vizate prevăzute în capitolul III din acesta.
- 83 Printre aceste principii, articolul 6 alineatul (1) primul paragraf din RGPD enunță o listă exhaustivă și limitativă de cazuri în care prelucrarea de date cu caracter personal poate fi considerată ca fiind legală. Astfel, pentru a putea fi considerată ca atare, conform articolului 5 alineatul (1) litera (a) din RGPD, o prelucrare trebuie să se încadreze în unul dintre cazurile prevăzute la acest articol 6 alineatul (1) primul paragraf [a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 mai 2023, Bundesrepublik Deutschland (Căsuță electronică judiciară), C-60/22, EU:C:2023:373, punctul 56 și jurisprudența citată].
- 84 Desigur, în temeiul articolului 17 alineatul (3) litera (e) din RGPD, dreptul persoanelor vizate de a obține din partea operatorului ștergerea datelor lor, în special, astfel cum reiese din articolul 17 alineatul (1) litera (d) din acest regulament, atunci când acestea din urmă au fost prelucrate ilegal, nu se aplică dacă această prelucrare este necesară pentru constatarea, exercitarea sau apărarea unui drept în instanță.
- 85 Cu toate acestea, faptul că articolul 17 alineatul (3) litera (e) din RGPD introduce o excepție de la acest drept la ștergere nu implică faptul că această dispoziție trebuie interpretată în sensul că enunță, ca atare, o condiție alternativă de legalitate autonomă pe care o prelucrare a datelor cu caracter personal, care ar fi necesară pentru constatarea, exercitarea sau apărarea unui drept în instanță, ar putea fi întemeiată pentru a fi conformă cu articolul 5 alineatul (1) litera (a) din RGPD. Astfel, întrucât lista condițiilor alternative de legalitate enunțate la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf din RGPD este exhaustivă și limitativă, după cum reiese din cuprinsul punctului 83 din prezenta hotărâre, situația vizată la articolul 17 alineatul (3) litera (e) din acest regulament nu poate fi considerată ca fiind o asemenea condiție alternativă de legalitate.

- 86 Având în vedere tot ceea ce precedă, este necesar să se răspundă la a doua întrebare litera a) că articolul 17 alineatul (3) litera (e) din RGPD trebuie interpretat în sensul că această dispoziție nu enunță o condiție alternativă de legalitate pe care o prelucrare ar putea să o îndeplinească pentru a fi conformă cu articolul 5 alineatul (1) litera (a) din RGPD și care ar fi distinctă de una dintre cele enumerate la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf din RGPD.

Cu privire la a doua întrebare litera b)

- 87 Având în vedere răspunsul dat la a doua întrebare litera (a), nu este necesar să se răspundă la a doua întrebare litera (b).

Cu privire la a treia întrebare litera a)

- 88 Trebuie arătat de la bun început că principiul „reducerii la minimum a datelor”, la care se referă exclusiv a treia întrebare litera a), nu este enunțat, astfel cum pare să considere instanța de trimitere având în vedere modul de redactare a acestei întrebări, la articolul 5 alineatul (1) litera (a) din RGPD, ci la articolul 5 alineatul (1) litera (c) din acest regulament.
- 89 În plus, din cererea de decizie preliminară reiese că, atunci când evocă o examinare a proporționalității prelucrării preconizate și o „evaluare comparativă” de natură exhaustivă a intereselor în cauză, această instanță ridică problema necesității, în temeiul articolului 52 alineatul (1) a doua teză din cartă, de a verifica, pentru fiecare prelucrare de date cu caracter personal efectuată, că datele prelucrate cu această ocazie sunt de natură să permită realizarea obiectivului urmărit prin această prelucrare, precum și strict necesare acesteia și că gravitatea ingerinței în drepturile fundamentale pe care o implică luarea în considerare a unor astfel de date pentru realizarea prelucrării în cauză se raportează la interesul pe care îl prezintă pentru operator recurgera la aceste date pentru realizarea prelucrării menționate.
- 90 Prin urmare, trebuie să se înțeleagă că, prin intermediul celei de a treia întrebări litera a), instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 5 alineatul (1) litera (c) din RGPD coroborat cu articolul 52 alineatul (1) a doua teză din cartă trebuie interpretat în sensul că principiul „reducerii la minimum a datelor” impune unei instanțe să asigure respectarea, pentru fiecare prelucrare a datelor cu caracter personal pe care o efectuează, a principiului proporționalității, asigurându-se că datele prelucrate cu această ocazie sunt de natură să permită realizarea obiectivului urmărit prin această prelucrare, precum și strict necesare acesteia și că gravitatea ingerinței în drepturile fundamentale pe care o implică luarea în considerare a unor astfel de date pentru realizarea prelucrării în cauză se raportează la interesul pe care îl prezintă pentru această instanță recurgera la aceste date pentru realizarea prelucrării menționate.
- 91 În această privință, pe de o parte, astfel cum reiese din acest articol 52 alineatul (1) a doua teză, pentru ca restrângerile exercițiului drepturilor fundamentale garantate de aceasta să poată fi impuse cu respectarea principiului proporționalității, aceste restrângeri trebuie să fie necesare și să răspundă efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți.
- 92 Mai precis, derogările de la protecția datelor cu caracter personal și limitările acestora se efectuează în limitele strictului necesar, înțelegându-se că, atunci când este posibilă alegerea între mai multe măsuri adecvate pentru îndeplinirea obiectivelor legitime urmărite, trebuie să se recurgă la cea mai puțin constrângătoare dintre ele. În plus, un obiectiv de interes general nu

poate fi în mod legitim urmărit fără a ține seama de faptul că trebuie conciliat cu drepturile fundamentale vizate de măsura amintită și, prin crearea unui echilibru între obiectivul de interes general și drepturile în cauză, pentru a se asigura că inconvenientele cauzate de această măsură nu sunt disproporționate în raport cu scopurile vizate. Astfel, posibilitatea de a justifica o restrângere a drepturilor garantate de articolele 7 și 8 din cartă trebuie să fie apreciată măsurând gravitatea ingerinței pe care o implică o asemenea restrângere și verificând dacă importanța obiectivului de interes general urmărit prin restrângerea respectivă se raportează la această gravitate (Hotărârea din 21 martie 2024, Landeshauptstadt Wiesbaden, C-61/22, EU:C:2024:251, punctul 83 și jurisprudența citată).

- 93 În consecință, respectarea principiului proporționalității impune să nu poată fi aduse restrângeri drepturilor fundamentale garantate de cartă decât dacă, în primul rând, măsura în cauză urmărește unul sau mai multe obiective de interes general recunoscute de Uniune și este efectiv de natură să permită realizarea acestor obiective, în al doilea rând, dacă ingerințele care rezultă din acestea sunt limitate la strictul necesar, în sensul că obiectivele menționate nu ar putea fi atinse în mod rezonabil la fel de eficient prin alte mijloace care să afecteze mai puțin aceste drepturi fundamentale ale persoanelor vizate, și, în al treilea rând, dacă aceste ingerințe nu sunt disproporționate în raport cu aceleași obiective, ceea ce implică în special o ponderare a acestora din urmă și a gravității ingerințelor menționate (Hotărârea din 21 martie 2024, Landeshauptstadt Wiesbaden, C-61/22, EU:C:2024:251, punctul 84 și jurisprudența citată).
- 94 Pe de altă parte, articolul 5 alineatul (1) litera (c) din RGPD, prin faptul că prevede că datele cu caracter personal care fac obiectul prelucrării trebuie să fie adecvate, relevante și limitate la ceea ce este necesar în raport cu scopurile în care sunt prelucrate, condiționează prelucrarea datelor cu caracter personal de respectarea principiului „reducerii la minimum a datelor” [a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 iunie 2021, Latvijas Republikas Saeima (Puncte de penalizare), C-439/19, EU:C:2021:504, punctul 104].
- 95 Or, deși acest principiu constituie o „expresie” a principiului proporționalității [a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 ianuarie 2025, Mousse, C-394/23, EU:C:2025:2, punctul 24 și jurisprudența citată], această împrejurare nu implică totuși că dispoziția menționată pune în aplicare, în sine, principiul proporționalității și, prin urmare, cele trei condiții amintite la punctul 91 din prezenta hotărâre.
- 96 În această privință, trebuie arătat că cerințele prevăzute la articolul 5 alineatul (1) litera (c) din RGPD și care sunt suficiente pentru a justifica faptul că această dispoziție poate fi considerată ca reprezentând expresia principiului proporționalității sunt de natură să garanteze că alegerea de a recurge la anumite date mai degrabă decât la altele îndeplinește primele două condiții care decurg din respectarea aceluiași principiu.
- 97 Pe de o parte, reiese din însuși sensul termenilor „adecvat” și „relevant” că, atunci când datele îndeplinesc aceste două cerințe, ele sunt de natură să atingă scopurile prelucrării în cauză și, *a fortiori*, să realizeze obiectivul prelucrării menționate. Pe de altă parte, dat fiind că aceste date sunt limitate la ceea ce este necesar în raport cu scopurile pentru care sunt prelucrate, ele sunt limitate și în raport cu obiectivul urmărit mai general atunci când s-a decis să se recurgă la aceste date pentru a efectua prelucrarea în cauză.
- 98 În ceea ce privește a treia condiție amintită la punctul 91 din prezenta hotărâre, trebuie să se constate că îndeplinirea uneia dintre condițiile alternative de legalitate menționate la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf din RGPD este deja, în principiu, de natură să limiteze prelucrările

al căror obiect îl pot face datele în cauză nu numai la cele necesare pentru realizarea unui obiectiv legitim, ci care prezintă și un interes legitim superior gravității ingerinței în drepturile fundamentale garantate la articolele 7 și 8 din cartă pe care o implică aceste prelucrări.

- 99 În ceea ce privește prelucrările care intră sub incidența articolului 6 alineatul (1) primul paragraf litera (c) din RGPD, și anume cele necesare pentru respectarea unei obligații legale care îi revine operatorului, articolul 6 alineatul (3) al doilea paragraf din acest regulament prevede astfel în mod expres că dreptul Uniunii sau dreptul intern care servește drept temei juridic pentru astfel de prelucrări și care enunță, așadar, obligația a cărei respectare impune prelucrarea trebuie să răspundă unui obiectiv de interes public și să fie proporțional cu obiectivul legitim urmărit.
- 100 Astfel, această din urmă dispoziție consacră în mod explicit cerința ca obligația legală care îi revine operatorului și care servește drept bază pentru o prelucrare de date cu caracter personal să fie rezultatul unei evaluări comparative, cu ocazia adoptării acestui temei juridic, între, pe de o parte, drepturile fundamentale la respectarea vieții private și la protecția datelor cu caracter personal, consacrate la articolele 7 și 8 din cartă, și, pe de altă parte, obiectivele urmărite în mod legitim cu această ocazie de dreptul Uniunii sau de dreptul statelor membre (a se vedea prin analogie Hotărârea din 4 octombrie 2024, Agentsia po vpisvaniyata, C-200/23, EU:C:2024:827, punctul 124 și jurisprudența citată).
- 101 Or, întrucât, în conformitate cu articolul 5 alineatul (1) litera (c) din RGPD, numai datele adecvate, relevante și limitate la ceea ce este necesar în raport cu scopurile urmărite pot fi utilizate pentru realizarea prelucrării, atunci când această obligație este rezultatul unei astfel de evaluări comparative, datele care îndeplinesc astfel de cerințe vor fi în mod necesar numai cele a căror prelucrare prezintă un interes legitim superior gravității ingerinței în drepturile fundamentale garantate la articolele 7 și 8 din cartă pe care le implică prelucrarea menționată.
- 102 În cazul prelucrărilor de date cu caracter personal pe care o instanță trebuie să le efectueze cu ocazia examinării probelor propuse de părți, dat fiind că astfel de prelucrări sunt necesare pentru respectarea dreptului la un proces echitabil, este necesar să se constate că, pentru a se conforma principiului „reducerii la minimum a datelor”, această instanță trebuie doar să verifice dacă datele pe care le prelucreează îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 5 alineatul (1) litera (c) din RGPD, fără a trebui, în acest sens specific și, prin urmare, în plus față de obligația, enunțată la articolul 6 alineatul (3) al doilea paragraf din RGPD, ca temeiul juridic care impune prelucrările în cauză să fie proporțional cu obiectivul legitim urmărit, să efectueze o evaluare comparativă a intereselor în cauză, indiferent dacă această evaluare comparativă este sau nu este exhaustivă.
- 103 Având în vedere tot ceea ce precedă, este necesar să se răspundă la a treia întrebare litera a) că articolul 5 alineatul (1) litera (c) din RGPD coroborat cu articolul 52 alineatul (1) a doua teză din cartă trebuie interpretat în sensul că principiul „reducerii la minimum a datelor” nu impune unei instanțe să asigure respectarea, pentru fiecare prelucrare a datelor cu caracter personal pe care o realizează, a principiului proporționalității, asigurându-se că datele prelucrate cu această ocazie sunt de natură să permită realizarea obiectivului urmărit prin această prelucrare, precum și strict necesare acesteia și că gravitatea ingerinței în drepturile fundamentale pe care o implică luarea în considerare a unor astfel de date pentru realizarea prelucrării menționate are legătură cu interesul pe care îl prezintă pentru această instanță recurgerea la aceste date pentru realizarea aceleiași prelucrări, în măsura în care sunt respectate condițiile prevăzute la articolul 5 alineatul (1) litera (c) din RGPD.

Cu privire la a treia întrebare literale b)-d)

- 104 Având în vedere cele arătate la punctul 49 din prezenta hotărâre, este necesar să se considere că, prin intermediul celei de a treia întrebări literale b)-d), instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolele 7 și 8 din cartă, articolul 5 alineatul (1) din RGPD, articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (c) din RGPD coroborat cu articolul 6 alineatul (3) din acesta și principiul „reducerii la minimum a datelor” trebuie interpretate în sensul că se opun ca o instanță națională să utilizeze elemente de probă care conțin date cu caracter personal obținute cu încălcarea dreptului la protecția vieții private și a dreptului la protecția datelor cu caracter personal de către partea care le-a transmis, atunci când această parte nu are pentru o astfel de prelucrare un interes legitim care ar fi superior celui de a stabili pur și simplu elementele de fapt pe care le invocă.
- 105 În această privință trebuie subliniat, pe de o parte, că, deși dreptul la protecția vieții private și dreptul la protecția datelor cu caracter personal, prevăzute la articolele 7 și 8 din cartă, sunt susceptibile, în anumite situații, să intre în conflict cu dreptul la o cale de atac eficientă, garantat la articolul 47 din cartă, pentru prelucrarea datelor cu caracter personal care intră sub incidența RGPD, mecanismele care permit găsirea unui just echilibru între diferitele drepturi fundamentale și interese în cauză trebuie considerate ca fiind înscrise chiar în acest regulament (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 iunie 2021, M.I.C.M., C-597/19, EU:C:2021:492, punctul 112).
- 106 În special, proporționalitatea atingerilor care pot fi aduse dreptului la protecția vieții private și dreptului la protecția datelor cu caracter personal, prevăzute la articolele 7 și 8 din cartă, printr-o prelucrare care intră în domeniul de aplicare al RGPD este garantată prin aplicarea coroborată a principiilor prevăzute la articolul 5 alineatul (1) din acest regulament și a cerințelor inerente fiecărei condiții alternative de legalitate prevăzute la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf din regulamentul menționat, dacă este cazul, coroborat cu articolul 6 alineatul (3) din acesta.
- 107 În consecință, atât timp cât condițiile unei prelucrări legale a datelor cu caracter personal în temeiul aceluiași regulament sunt îndeplinite, se consideră că această prelucrare îndeplinește, în principiu, și cerințele stabilite la articolele 7 și 8 din cartă [Hotărârea din 5 iunie 2023, Comisia/Polonia (Independența și viața privată a judecătorilor), C-204/21, EU:C:2023:442, punctul 332].
- 108 Pe de altă parte, astfel cum a subliniat în esență domnul avocat general la punctul 32 din concluzii, nici articolul 5 alineatul (1) din RGPD și niciunul dintre celelalte drepturi și principii enunțate în capitolele II și III din acest regulament nu interzic în mod general și absolut unei autorități publice, precum o instanță, să țină seama de date cu caracter personal care au făcut anterior obiectul unei prelucrări ilegale, în sensul regulamentulului menționat, de către persoana care i le-a transmis.
- 109 Este adevărat că articolul 5 alineatul (1) litera (a) din RGPD prevede ca principiu că o prelucrare a datelor cu caracter personal trebuie să fie nu numai legală și transparentă, ci și echitabilă.
- 110 Cu toate acestea, din considerentul (39) al acestui regulament reiese că obiectivul urmărit de acest principiu al loialității, care se confundă cu cel urmărit de principiul transparenței, este de a se asigura că persoanele vizate au cunoștință de existența unei prelucrări a datelor lor cu caracter personal și că, cu această ocazie, primesc informațiile necesare pentru exercitarea drepturilor lor.

- 111 Prin urmare, incidența împrejurării că datele prelucrate au făcut anterior obiectul unei prelucrări ilegale de către partea care le-a transmis, în sensul articolului 5 alineatul (1) litera (a) din RGPD, depinde de condiția alternativă de legalitate invocată de operator pentru a justifica această prelucrare. Astfel, unele dintre aceste condiții alternative pot fi inaplicabile în prezența unor asemenea date din cauza cerințelor pe care le prevăd.
- 112 Astfel, în ceea ce privește condiția alternativă de legalitate prevăzută la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din RGPD, faptul că operatorul știa sau ar fi trebuit să știe că anumite date care i-au fost transmise fuseseră colectate sau stocate anterior în mod ilegal exclude posibilitatea ca colectarea acestor date, efectuată de acest operator în urma transmiterii lor, să poată fi considerată ca urmărind interese legitime și, prin urmare, ca îndeplinind această condiție alternativă de legalitate.
- 113 Cu toate acestea, trebuie să se constate că prelucrările de date cu caracter personal efectuate de o instanță în legătură cu datele cu caracter personal care figurează în probele propuse de părți sunt, în principiu, necesare pentru respectarea unei obligații legale care revine acestei instanțe, și anume cea de a se pronunța cu privire la admisibilitatea acestor probe propuse și, atunci când acestea din urmă au fost declarate admisibile în raport cu criteriile prevăzute în acest scop de dreptul național, cea de a ține seama de ele pentru a pronunța hotărârea.
- 114 Or, articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (c) din RGPD nu menționează nicio cerință de natură să excludă posibilitatea ca o instanță să se întemeieze pe această condiție alternativă de legalitate atunci când datele cu caracter personal în cauză care figurează într-o propunere de probe au făcut anterior obiectul unei prelucrări ilegale, în sensul acestui regulament, de către persoana care le-a transmis.
- 115 Desigur, articolul 6 alineatul (3) din RGPD precizează că temeiul juridic pentru prelucrarea datelor cu caracter personal care are ca fundament articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (c) din acest regulament trebuie să fie prevăzut în dreptul Uniunii sau în dreptul intern care se aplică operatorului, că acest temei juridic poate conține dispoziții specifice pentru a adapta aplicarea normelor acestui regulament la necesitățile pe care această prelucrare le urmărește și că, în orice caz, dreptul Uniunii sau dreptul intern trebuie să răspundă unui obiectiv de interes public și să fie proporțional cu obiectivul legitim urmărit (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 martie 2023, Norra Stockholm Bygg, C-268/21, EU:C:2023:145, punctul 31).
- 116 În ceea ce privește această condiție de proporționalitate și cerințele pe care le impune, este necesar să se arate că, potrivit jurisprudenței amintite la punctul 91 din prezenta hotărâre, în primul rând, temeiul juridic care servește drept fundament pentru prelucrarea în cauză trebuie să fie de natură să permită îndeplinirea obiectivului de interes public urmărit, în al doilea rând, acesta trebuie să autorizeze numai prelucrări care rămân în limitele strictului necesar, ceea ce presupune că nu există alte măsuri care să afecteze mai puțin drepturile și libertățile persoanelor vizate care să permită atingerea la fel de eficient a acestui obiectiv, și, în al treilea rând, acest temei juridic trebuie să fie proporțional, în sens strict, în sensul că, după ponderarea tuturor elementelor relevante, acesta să nu poată autoriza prelucrări care generează restrângeri ale drepturilor și libertăților persoanelor vizate care să fie disproporționate în raport cu importanța pe care o acordă realizării obiectivului menționat.

- 117 Or, împrejurarea că obligația legală care face necesară prelucrarea datelor cu caracter personal care figurează în propunerile de probe formulate de părți se aplică și datelor cu caracter personal obținute cu încălcarea dreptului la protecția vieții private și a dreptului la protecția datelor cu caracter personal de către partea care le-a transmis unei instanțe nu este de natură să excludă posibilitatea ca acest temei juridic să îndeplinească astfel de cerințe.
- 118 Mai întâi, în ceea ce privește prima cerință amintită la punctul 91 din prezenta hotărâre, în cazul prelucrării datelor cu caracter personal de către o instanță, obligația legală care impune acestei instanțe să se pronunțe cu privire la admisibilitatea probelor propuse de părți și, atunci când aceste probe propuse sunt admisibile, de a ține seama de acestea pentru a pronunța hotărârea trebuie considerată ca vizând un obiectiv de interes public, întrucât are legătură cu respectarea unui drept fundamental, și anume dreptul la un proces echitabil, care este consacrat la articolul 47 din cartă.
- 119 În continuare, această obligație trebuie de asemenea considerată ca fiind de natură să permită realizarea acestui obiectiv de interes public, precum și strict necesară acesteia, chiar dacă datele în cauză ar fi fost obținute în mod ilicit. În special, întrucât dreptul la un proces echitabil impune unei instanțe să se pronunțe cu privire la admisibilitatea probelor propuse de părți și, atunci când aceste probe sunt admisibile, să țină seama de acestea pentru a pronunța hotărârea, nicio altă măsură nu pare susceptibilă să realizeze atât de eficient un astfel de obiectiv ca aceea de a permite instanțelor să prelucreze datele cu caracter personal care figurează în probele propuse de părți.
- 120 În sfârșit, trebuie amintit că, astfel cum confirmă considerentul (4) al RGPD, dreptul la protecția datelor cu caracter personal nu este un drept absolut, ci trebuie luat în considerare în raport cu funcția pe care o îndeplinește în societate și echilibrat cu alte drepturi fundamentale, în conformitate cu principiul proporționalității, precum dreptul la protecție jurisdicțională efectivă, garantat la articolul 47 din cartă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 martie 2023, Norra Stockholm Bygg, C-268/21, EU:C:2023:145, punctul 49).
- 121 Având în vedere funcția esențială pe care dreptul la un proces echitabil o joacă în societate, faptul de a obliga o instanță să prelucreze datele cu caracter personal care figurează în probele propuse de părți, inclusiv în cazul în care aceste date au fost obținute cu încălcarea dreptului la protecția vieții private și a dreptului la protecția datelor cu caracter personal, nu este de natură să aducă o atingere disproporționată acestor drepturi, astfel cum sunt acestea garantate la articolele 7 și 8 din cartă.
- 122 În consecință, obligația care revine unei instanțe, în conformitate cu dreptul la un proces echitabil, de a prelucra toate datele cu caracter personal care figurează în probele propuse îndeplinește cerințele articolului 6 alineatul (3) din RGPD, chiar dacă această obligație ar privi date obținute cu încălcarea drepturilor referitoare la personalitate, iar partea care le-a transmis acestei instanțe nu ar avea pentru o astfel de prelucrare un interes legitim care ar fi superior celui de a stabili pur și simplu elementele invocate.
- 123 Cu toate acestea, datele utilizate cu aceste ocazii trebuie, în conformitate cu articolul 5 alineatul (1) litera (c) din RGPD, să se limiteze la datele adecvate, relevante și necesare în raport cu scopurile în care sunt prelucrate.

- 124 Or, în această privință, referitor, în primul rând, la datele cu caracter personal utilizate cu ocazia prelucrărilor pe care o instanță le efectuează pentru a decide cu privire la admisibilitatea probelor propuse și la relevanța faptelor invocate de o parte în raport cu normele dreptului național aplicabil în materie, trebuie subliniat că dreptul la un proces echitabil, astfel cum este recunoscut la articolul 47 din cartă, presupune ca părțile să fie în măsură să prezinte unei instanțe propunerile de probe pe care le consideră relevante.
- 125 În consecință, în ceea ce privește acțiunile în justiție destinate să asigure protecția drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii, faptul că, pentru a se pronunța cu privire la admisibilitatea probelor propuse, o instanță este determinată să prelucrez date cu caracter personal nu implică, în principiu, nicio încălcare a principiului „reducerii la minimum a datelor”, întrucât, în acest stadiu, astfel de date sunt adecvate, relevante și necesare tocmai pentru a permite acestei instanțe să se pronunțe cu privire la admisibilitatea respectivă. Situația este aceeași în ceea ce privește acțiunile în justiție în cadrul cărora nu este invocat dreptul Uniunii, atunci când un drept care are un domeniu de aplicare analog dreptului la un proces echitabil, garantat la articolul 47 din cartă, este recunoscut părților de dreptul statului membru în cauză.
- 126 În schimb, după ce o instanță a constatat că documente care conțin datele cu caracter personal care i-au fost transmise sunt admisibile în raport cu normele prevăzute în acest scop de dreptul național, această instanță trebuie, înainte de a le depune la dosar, să examineze dacă aceste date se limitează la cele necesare în raport cu scopurile urmărite, și anume să permită acestei instanțe să pronunțe o decizie cât mai clară posibil în raport cu împrejurările relevante ale cauzei și să se conformeze principiului contradictorialității, sau dacă trebuie să ia anumite măsuri prin care să urmărească reducerea numărului de date astfel vizate, precum o anonimizare parțială sau totală a documentelor în cauză, fără a aduce însă atingere drepturilor acestor alte părți.
- 127 În aceste condiții, împrejurarea că datele în cauză au fost obținute cu încălcarea dreptului la protecția vieții private și a dreptului la protecția datelor cu caracter personal, prevăzute la articolele 7 și 8 din cartă nu este în sine determinantă, criteriile prevăzute la articolul 5 alineatul (1) litera (c) din RGPD impunând ca aceste date să fie adecvate, relevante și limitate la ceea ce este necesar în raport cu scopurile urmărite.
- 128 În ceea ce privește, în al doilea rând, datele cu caracter personal utilizate cu ocazia prelucrărilor pe care le realizează o instanță pentru a adopta decizia sa, având în vedere dreptul la un proces echitabil, toate datele care figurează în documente declarate admisibile și care au fost depuse la dosar trebuie, în principiu, să fie considerate adecvate, pertinente și limitate la ceea ce este necesar în raport cu scopul unor astfel de prelucrări, întrucât, în conformitate cu acest drept la un proces echitabil, instanța menționată este obligată să ia în considerare toate aceste elemente de probă în special pentru a aprecia relevanța lor.
- 129 În al treilea și ultimul rând, în ceea ce privește divulgarea unor astfel de date de către o instanță cu ocazia notificării sau a publicării hotărârii sale, o asemenea prelucrare impune să se țină seama, pentru a se asigura că aceste date sunt limitate la ceea ce este necesar în raport cu scopurile în care sunt prelucrate, ca această instanță să țină seama în special nu numai de necesitatea de a permite executarea deciziei, de a informa terții care pot fi de asemenea vizați de faptele în cauză și de a proteja justițiabilii împotriva abaterilor unei justiții secrete (a se vedea în acest sens Curtea EDO, 2 iunie 2022, Straume împotriva Letoniei, CE:ECHR:2022:0602JUD005940214, § 124), dar și posibilitatea de a lua anumite măsuri, precum anonimizarea sau pseudonimizarea aceluiași date, pentru a minimiza obstacolul în calea dreptului la protecția datelor cu caracter personal pe care o astfel de divulgare îl poate determina.

- 130 Având în vedere tot ceea ce precedă, trebuie să se răspundă la a treia întrebare literele (b)-(d) că articolele 7 și 8 din cartă, articolul 5 alineatul (1) din RGPD, articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (c) din acest regulament coroborat cu articolul 6 alineatul (3) din acesta și principiul „reducerii la minimum a datelor” trebuie interpretate în sensul că nu se opun ca o instanță națională să utilizeze elemente de probă care conțin date cu caracter personal obținute cu încălcarea dreptului la protecția vieții private și a dreptului la protecția datelor cu caracter personal de către partea care i le-a transmis, atunci când această parte nu are pentru o astfel de prelucrare un interes legitim care ar fi superior celui de a stabili pur și simplu elementele de fapt pe care le invocă. În schimb, înainte de a proceda la divulgarea acestor date părților sau terților, această instanță trebuie să verifice că astfel de date sunt limitate la ceea ce este necesar în raport cu scopurile pentru care se realizează o astfel de divulgare și, dacă este cazul, să ia anumite măsuri pentru a minimiza obstacolul în calea dreptului la protecția datelor cu caracter personal pe care o asemenea divulgare îl poate determina.

Cu privire la a treia întrebare litera e)

- 131 Prin intermediul celei de a treia întrebări litera e), instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 13 alineatele (1) și (2) din RGPD trebuie interpretat în sensul că se opune ca o instanță națională să utilizeze, în exercițiul funcției sale judiciare, date colectate de o persoană care nu a respectat obligațiile de informare care îi revineau în temeiul acestei dispoziții.
- 132 În această privință, din articolul 13 alineatele (1) și (2) din RGPD rezultă că, în cazul în care datele cu caracter personal referitoare la o persoană sunt colectate de la această persoană, operatorul îi furnizează, în momentul în care aceste date sunt obținute, informațiile enumerate la aceste alineate.
- 133 Dat fiind că această dispoziție face parte din capitolul III din RGPD, trebuie să se considere că alineatele menționate enunță condiții a căror respectare se impune pentru ca o colectare de date cu caracter personal să fie legală.
- 134 De altfel, obligația prevăzută la acest articol 13 contribuie la realizarea cerinței prevăzute la articolul 5 alineatul (1) litera (a) din RGPD, care face parte din capitolul II din acest regulament, potrivit căreia orice prelucrare de date cu caracter personal trebuie să fie echitabilă și transparentă, astfel încât, și în acest temei, ea trebuie să fie respectată.
- 135 Cu toate acestea, fără a fi necesar să se stabilească dacă, pentru a menține efectul util al articolului 17 alineatul (3) litera (e) din RGPD, această dispoziție trebuie interpretată în sensul că faptul că partea vizată a colectat datele în cauză fără a se conforma acestei obligații nu are drept consecință faptul că prelucrarea care constă în transmiterea de probe care conțin aceste date unei instanțe trebuie considerată ilegală, trebuie amintit că, astfel cum s-a constatat la punctul 108 din prezenta hotărâre, nici articolul 5 alineatul (1) din RGPD și niciunul dintre celelalte drepturi și principii enunțate în capitolele II și III din acest regulament nu interzic în mod general și absolut unui operator să țină seama de datele cu caracter personal care au făcut anterior obiectul unei prelucrări ilegale, în sensul RGPD, de către persoana care i le-a transmis.
- 136 În consecință, este necesar să se răspundă la a treia întrebare litera e) că articolul 13 alineatele (1) și (2) din RGPD trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca o instanță națională să utilizeze, în exercițiul funcției sale judiciare, date colectate de o parte sau de un terț care nu a respectat obligațiile de informare care îi revineau în temeiul acestei dispoziții.

Cu privire la a treia întrebare litera f)

- 137 Prin intermediul celei de a treia întrebări litera f), instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă RGPD trebuie interpretat în sensul că o instanță este obligată, în exercițiul funcției sale judiciare, să se asigure că acest regulament este respectat atunci când prelucrează date cu caracter personal referitoare la terți în procedura pendinte în fața sa și dacă dreptul Uniunii impune ca una dintre părțile la această procedură să se poată prevala de faptul că datele respective au fost colectate sau stocate în mod ilegal, în sensul regulamentului menționat, de cealaltă parte, cu încălcarea drepturilor conferite acestor terți de același regulament.
- 138 În această privință, din articolul 288 TFUE reiese că un regulament este un act cu aplicabilitate generală, obligatoriu în toate elementele sale și direct aplicabil în toate statele membre.
- 139 Dat fiind că principiile enunțate în capitolul II din RGPD se aplică independent de orice considerație legată de situația procedurală a persoanelor vizate sau de împrejurarea că operatorul este o instanță, acest regulament coroborat cu articolul 288 TFUE trebuie interpretat în sensul că o instanță este obligată, în exercițiul funcției sale judiciare, să respecte regulamentul menționat atunci când prelucrează date cu caracter personal referitoare la terți în procedura pendinte în fața sa.
- 140 În schimb, în ceea ce privește aspectul dacă o parte se poate prevala de o nelegalitate săvârșită în detrimentul unui terț, aceasta ține, în lipsa unei dispoziții în acest sens în dreptul Uniunii, de autonomia procedurală a statelor membre.
- 141 Desigur, în ceea ce privește acțiunile în justiție destinate să asigure protecția drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii, în temeiul principiului autonomiei procedurale, aplicabil în lipsa unei dispoziții prevăzute în dreptul Uniunii, modalitățile procedurale ale acestor acțiuni nu trebuie să fie nici mai puțin favorabile decât cele aplicabile unor situații similare supuse dreptului intern (principiul echivalenței), nici de natură să facă imposibilă în practică sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de dreptul Uniunii (principiul efectivității) (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 octombrie 2020, *La Quadrature du Net ș.a.*, C-511/18, C-512/18 și C-520/18, EU:C:2020:791, punctul 223, precum și jurisprudența citată).
- 142 Pe de altă parte, aceste modalități procedurale trebuie de asemenea să fie conforme cu dreptul la un proces echitabil, astfel cum este garantat la articolul 47 din cartă, aceasta din urmă având vocația de a se aplica, conform articolului său 51, în toate situațiile în care statele membre pun în aplicare dreptul Uniunii.
- 143 Cu toate acestea, trebuie să se constate că nici principiul efectivității, nici dreptul la un proces echitabil garantat la articolul 47 din cartă nu impun, în principiu, să se recunoască părților la o procedură judiciară posibilitatea de a se prevala de o încălcare a RGPD săvârșită în detrimentul terților la această procedură.
- 144 În consecință, trebuie să se răspundă la a treia întrebare litera f) că RGPD trebuie interpretat în sensul că o instanță este obligată, în exercițiul funcției sale judiciare, să se asigure că respectă acest regulament atunci când prelucrează date cu caracter personal referitoare la terți într-o procedură. Dreptul Uniunii nu impune ca una dintre părțile la această procedură să se poată prevala de faptul că aceste date au fost colectate sau stocate în mod ilegal, în sensul regulamentului menționat, de cealaltă parte, cu încălcarea drepturilor conferite acestor terți de același regulament.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 145 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară:

- 1) **Articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (c) și alineatul (3) din Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) coroborat cu articolul 8 alineatul (2) și cu articolul 52 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene**

trebuie interpretat în sensul că

nu se opune unei reglementări naționale care, în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal efectuată în cadrul examinării faptelor și al administrării probelor de către o instanță, se limitează să prevadă că revine părților sarcina de a prezenta elemente de fapt detaliate și conforme cu adevărul, precum și să impună acestei instanțe să le ia în considerare pe deplin, înainte, dacă este cazul, de a face o apreciere a acestora, fără a cuprinde indicații cu privire la împrejurările și la condițiile în care faptele raportate și probele prezentate de părți care conțin date cu caracter personal pot fi utilizate de instanța menționată, cu condiția să existe o jurisprudență națională clară, precisă și de aplicare previzibilă care să stabilească ea însăși împrejurările și condițiile în care faptele raportate și probele prezentate de părți care conțin date cu caracter personal pot fi utilizate de o instanță, ca această jurisprudență să răspundă unui obiectiv de interes public și să fie proporțională cu acesta.

- 2) **Articolul 17 alineatul (3) litera (e) din Regulamentul 2016/679**

trebuie interpretat în sensul că

această dispoziție nu enunță o condiție alternativă de legalitate pe care o prelucrare ar putea să o îndeplinească pentru a fi conformă cu articolul 5 alineatul (1) litera (a) din acest regulament și care ar fi distinctă de una dintre cele enumerate la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf din regulamentul menționat.

- 3) **Articolul 5 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul 2016/679 coroborat cu articolul 52 alineatul (1) a doua teză din Carta drepturilor fundamentale**

trebuie interpretat în sensul că

principiul „reducerii la minimum a datelor” nu impune unei instanțe să asigure respectarea, pentru fiecare prelucrare a datelor cu caracter personal pe care o realizează, a principiului proporționalității, asigurându-se că datele prelucrate cu această ocazie sunt de natură să permită realizarea obiectivului urmărit prin această prelucrare, precum și strict necesare acesteia și că gravitatea ingerinței în drepturile

fundamentale pe care o implică luarea în considerare a unor astfel de date pentru realizarea prelucrării menționate are legătură cu interesul pe care îl prezintă pentru această instanță recurgerea la aceste date pentru realizarea aceleiași prelucrări, în măsura în care sunt respectate condițiile prevăzute la articolul 5 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul 2016/679.

- 4) Articolele 7 și 8 din Carta drepturilor fundamentale, articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul 2016/679, articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (c) din regulamentul menționat coroborat cu articolul 6 alineatul (3) din acesta, precum și principiul „reducerii la minimum a datelor”

trebuie interpretate în sensul că

nu se opun ca o instanță națională să utilizeze elemente de probă care conțin date cu caracter personal obținute cu încălcarea dreptului la protecția vieții private și a dreptului la protecția datelor cu caracter personal de către partea care i le-a transmis, atunci când această parte nu are pentru o astfel de prelucrare un interes legitim care ar fi superior celui de a stabili pur și simplu elementele de fapt pe care le invocă. În schimb, înainte de a proceda la divulgarea acestor date părților sau terților, această instanță trebuie să verifice că astfel de date sunt limitate la ceea ce este necesar în raport cu scopurile pentru care se realizează o astfel de divulgare și, dacă este cazul, să ia anumite măsuri pentru a minimiza obstacolul în calea dreptului la protecția datelor cu caracter personal pe care o asemenea divulgare îl poate determina.

- 5) Articolul 13 alineatele (1) și (2) din Regulamentul 2016/679

trebuie interpretat în sensul că

nu se opune ca o instanță națională să utilizeze, în exercitiul funcției sale judiciare, date colectate de o parte sau de un terț care nu și-a respectat obligațiile de informare care îi reveneau în temeiul acestei dispoziții.

- 6) Regulamentul 2016/679

trebuie interpretat în sensul că

o instanță este obligată, în exercitiul funcției sale judiciare, să se asigure că respectă acest regulament atunci când prelucrează date cu caracter personal referitoare la terți într-o procedură. Dreptul Uniunii nu impune ca una dintre părțile la această procedură să se poată prevala de faptul că aceste date au fost colectate sau stocate în mod ilegal, în sensul regulamentului menționat, de cealaltă parte, cu încălcarea drepturilor conferite acestor terți de același regulament.

Semnături